

CURIERUL ADVENTIST

**APRILIE 2024: UN NOR DE MARTORI + CU DUMNEZEU ÎN ARMATĂ
+ O PERSPECTIVĂ RĂSCUMPĂRĂTOARE + SUVERANITATEA
LUI DUMNEZEU ÎNTR-O LUME DIVIZATĂ + CINE POATE FI
MĂNTUIT? + MINCIUNA ALBĂ + VIAȚA LUI MOISE + DEMONII
PUTERII + CARACTERUL PARADOXAL AL DUMNEZEULUI BIBLIC**

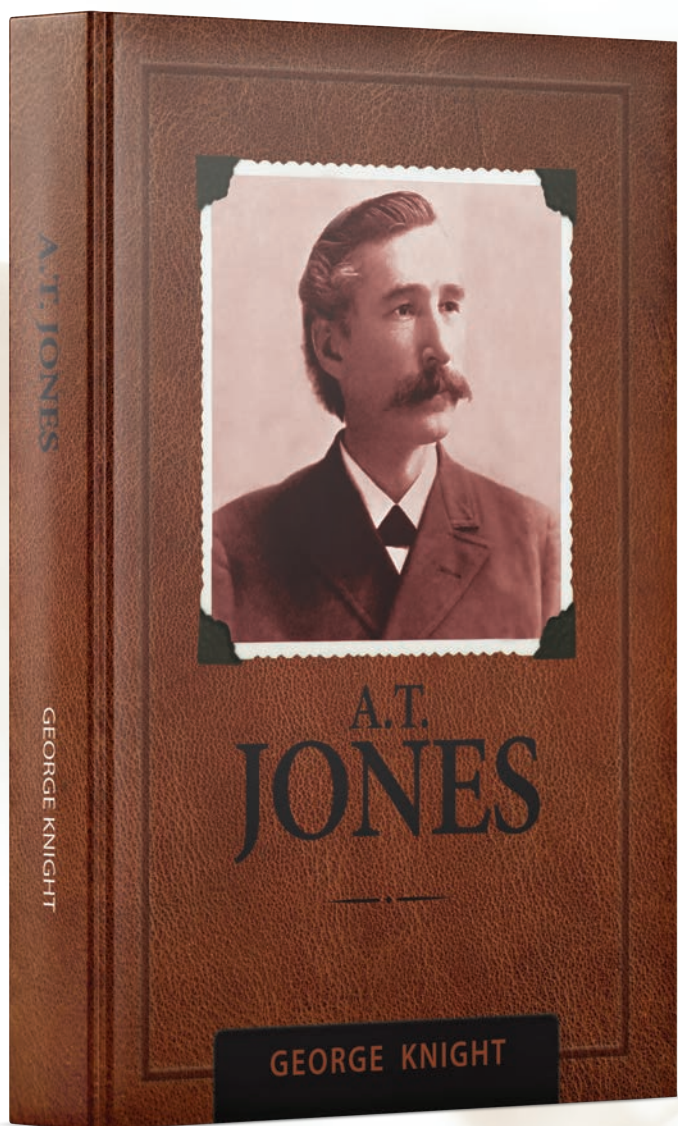
REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS

**O PERSPECTIVĂ
RĂSCUMPĂRĂTOARE**

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.

Carismatic, dinamic, prezentabil și cu o tendință către extreme, A.T. Jones a fost o figură prominentă în Biserica Adventistă în anii 1890. Cu toate acestea, pe la începutul secolului al XX-lea, el avea să se întoarcă împotriva bisericii pe care o iubea și să devină unul dintre cei mai înverșunați dușmani ai ei. Implicat în controverse aproape întreaga sa activitate, Jones a fost una dintre cele mai fascinante personalități care au onorat vreodată un amvon al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. El s-a aflat în centrul acțiunii în timpul uneia dintre cele mai formatoare și mai controversate perioade din istoria denominațiunii. În viața lui se împletesc teme precum sesiunea Conferinței Generale din 1888, natura sfințirii, relațiile dintre biserică și stat și relația sa de dragoste-și-ură cu Ellen G. White. Această biografie, alcătuită în urma unei strălucite lucrări de cercetare, dezvăluie un om atât de puternic și de carismatic, încât căderea sa pare de neînțeles, și totuși cumva inevitabilă. Descoperiți contribuțiile pe care Jones le-a adus adventismului și ce l-a determinat, în cele din urmă, să lupte împotriva credinței pe care și-a petrecut atât de mult timp din viață să o construiască.

evs
editura viață și sănătate

Anul CX, APRILIE 2024. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.
Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Balla Lorand; Redactor-șef Teodor Huțanu; Coordonator ediție limba maghiară Ernest Szász; Consultanți: Aurel Neațu, Georget Pîrlitu, Emil Jigău, Mihai Maur, Tiberiu Nica, Robert Mandache, George Sbirnea, Ștefan Tomoiagă, Gabriel Ban; Colaboratori speciali: Eugen Chirilianu, Dragoș Mușat, Gelu Poenariu, Daniel Brînzan, Marius Andrei; Redactor web Marian Mihai; Lectura manuscrisului Adrian Neagu; Redactor-corector Livia Mihai; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondență: Curierul Adventist, str. Erou lăncu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Viață și Sănătate, Șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

UN NOR DE MARTORI

În Biblie, credința este mai mult decât o convingere sau o acceptare la nivel intelectual. Ea presupune loialitate și încredere într-o altă persoană. Adevărata credință nu este ceea ce noi înșine ne putem determina să credem, ci încrederea că Dumnezeu Își va împlini făgăduințele. Puterea credinței nu vine de la noi, ci de la Dumnezeu. Astfel, o viață de credință este o viață de loialitate față de Dumnezeu, de ascultare de El și de slujire pentru El. Femei și bărbați ai credinței se aventurează în necunoscut pentru Dumnezeu – încrezându-se neîncetat în faptul că El deține controlul chiar și asupra necunoscutului. Tot ceea ce ei fac pentru El se bazează pe siguranța a ceea ce Dumnezeu a făcut sau a descoperit deja. Credința, așadar, se reduce, în ultimă instanță, la încredere bazată pe experiență. Noi avem încredere în ceea ce El ne spune cu privire la viitor deoarece, prin ceea ce a făcut în trecut, deja ne-a dovedit că Își ține cuvântul.

În Evrei 11, Biblia îi onorează, ca eroi ai credinței, pe cei care și-au demonstrat loialitatea față de Dumnezeu prin ceea ce au făcut în viața lor, chiar până în punctul de a accepta moartea. William L. Lane descrie credința celor amintiți în acest capitol ca fiind „caracterizată de fermitate, de statornicie și de durabilitate. Ea înseamnă încredere în Dumnezeu și în făgăduințele Lui (compară cu Evrei 4:1-3; 6:1; 11:6,17-19,24). Contextul arată că acești martori confirmați dovedesc faptul că se bazuie pe Dumnezeu, care este credincios făgăduințelor Lui (11:11). Consacrându-se lui Dumnezeu, care este statornic și neschimbător, aceste modele ale credinței au fost ele însele statornice. Acest concept cu privire la credință este înrădăcinat în Vechiul Testament, unde credința și speranța sunt strâns legate între ele. Legătura dintre credință și împlinirea făgăduinței lui Dumnezeu, care este tratată pe parcursul acestei secțiuni, demonstrează că stă în însăși natura credinței să ofere o speranță sigură (v. 1, 9, 10, 13, 24-26, 39).”¹

Deși mulți folosesc Evrei 1:1 ca pe o definiție a credinței, pasajul prezintă mai mult o chemare la celebrarea credinței.² Versetul subliniază, totodată, că această credință implică și o răsplată viitoare.³ Pe lângă aceasta, scriitorul biblic ne lasă să tragem propria concluzie cu privire la ce este credința, prezentându-ne secvențe ale ei în acțiune. Aici, Scriptura arată cum și-au trăit viața de credință cei care L-au urmat pe Dumnezeu cu credincioșie. Spațiul ne permite să analizăm doar câteva exemple.

Abel

Evrei 11:4 declară că Abel a adus o jertfă mai bună, mai potrivită decât cea pe care a adus-o fratele lui, Cain. Cel mai adesea, comentatorii se concentrează asupra naturii jertfei lui Abel – o jertfă cu sânge – spre deosebire de darul lui Cain, din „roadele pământului” (Geneza 4:3). Dar, așa cum am văzut într-unul dintre capitolele precedente, aici este vorba despre mai mult decât atât. Dumnezeu accepta jertfele provenite din roadele pământului (Leviticul 2; 6:14-23)⁴, astfel că deosebirea dintre cei doi frați implică mult mai mult decât faptul că unul a adus o jertfă animală, iar celălalt, una vegetală. Jertfa „mai bună” a lui Abel a fost, de fapt, o viață de totală ascultare și de relație cu Dumnezeu. El a recunoscut nu numai că

CUPRINS

3 Teologie

Gerald Wheeler
Un nor de martori

7 Experiențe

Pavel Memete
Cu Dumnezeu în armată

9 Teologie

Daniel Gambo Dauda
O perspectivă răscumpărătoare

13 Teologie

Ángel Manuel Rodríguez
Suveranitatea lui Dumnezeu într-o lume divizată

15 Spiritual

Ősz Farkas Ernő
Cine poate fi mântuit?

18 Spiritual

Dan Constantinescu
Minciuna albă (II)

21 Spiritual

Emilian Niculescu
Viața lui Moise

24 La odihnă

In memoriam Blénessy Béla

25 Reflecții

Mugurel Asaftei
Demonii puterii

28 Teologie

Florin Lăiu
Caracterul paradoxal al Dumnezeului biblic

31 Pagina copiilor

Alina Chirileanu
Fructe din Biblie

**CONSCRÂN-
DU-SE LUI DUM-
NEZEU, CARE
ESTE STATORNIC
ȘI NESCHIMBĂTOR,
ACESTE MODELE
ALE CREDINȚEI AU
FOST ELE ÎNSE-
LE STATORNICE.
ACEST CONCEPT
CU PRIVIRE LA
CREDINȚĂ ESTE ÎN-
RĂDĂCINAT ÎN VE-
CHIUL TESTAMENT,
UNDE CREDINȚA ȘI
SPERANȚA SUNT
STRÂNS LEGATE
ÎNTRE ELE.**

avea nevoie de Dumnezeu ca Mântuitor, ci și rolul lui Dumnezeu și autoritatea Sa în viața lui. Cain, în schimb, a respins prioritatea și autoritatea lui Dumnezeu. El voia protecția lui Dumnezeu (Geneza 4:14), dar doar atât.

Esența conceptului vechi-testamental al neprihănirii consta în a avea relații corecte cu ceilalți. Abel avea o relație corectă cu Dumnezeu, dar Cain avea o relație greșită nu numai cu Domnul, ci și cu fratele său și cu restul oamenilor. Atunci când Dumnezeu l-a trimis în exil, Cain s-a temut de toate celelalte ființe omenești. Spre deosebire de fratele său, Abel, el nu știa cum să dezvolte și să mențină o relație corectă cu nimeni.

Jertfa cu sânge a lui Abel simboliza mila și harul lui Dumnezeu. Domnul este un Dumnezeu al harului și al îndurării în tot modul Său de a Se purta cu creația Sa. Chiar și pedeapsa primită de Cain reflectă compasiunea și iertarea lui Dumnezeu, prin faptul că a protejat viața fugarului printr-un semn misterios. Dar Cain ar fi putut să cunoască, asemenea lui Abel, un mai mare har, dacă ar fi împărtășit relația fratelui său cu Creatorul și Mântuitorul lor.

Enoh

Credința în Dumnezeu implică mult mai mult decât acceptarea intelectuală a faptului că El există, deși orice credință de aici începe. Unele persoane căsătorite cred în existența partenerilor lor de viață, dar nu au o relație adevărată cu aceștia. Foarte adesea, nici nu trăiesc o viață de persoane căsătorite și nu au niciun contact emoțional sau cel puțin fizic cu soțul sau cu soția lor. Poate că au aventuri extraconjugale cu persoane din afara căsătoriei lor. Faptul că sunt căsătorite nu are aproape niciun efect asupra vieții lor.

Oamenii procedează la fel și cu Dumnezeu. De exemplu, studiile arată că majoritatea oamenilor din America de Nord cred în existența lui Dumnezeu. Dar numai o mică parte dintre ei sunt implicați în vreun fel de activitate religioasă. Chiar și cei care merg la biserică, adeseori, își rezumă viața religioasă la cele câteva ore petrecute la biserică. Astfel, credința lor este, în cel mai bun caz, doar intelectuală și, chiar și atunci, adeseori este superficială. Are un foarte mic impact asupra vieții lor. Pentru ei, Dumnezeu este doar un concept, o noțiune abstractă, teoretică. Domnul nu este prezent în fiecare aspect al vieții lor de fiecare zi.

Dar credința lui Enoh îi atinge fiecare aspect al existenței. Evrei 11:6 afirmă nu numai

că Dumnezeu există⁵, ci și că El interacționează cu cei care Îl caută. El îi răspunde pe cei care se apropie de El și care doresc să aibă o relație cu El. Geneza 5:24 spune că Enoh „a umblat cu Dumnezeu”. Scriptura folosește expresia „a umblat cu Dumnezeu” doar în dreptul lui Enoh și al lui Noe (Geneza 6:9). Tabloul mai larg al „umblării” cu Dumnezeu este un simbol biblic al ascultării și al unei vieți religioase. Apostolul Pavel îi îndeamnă pe creștini să „umblă” cu Dumnezeu – să trăiască așa cum poruncește El (vezi, de exemplu, Romani 6:4; 8:4; 14:15). Dumnezeu a umplut fiecare clipă și fiecare activitate din viața lui Enoh. Patriarhul s-a apropiat atât de mult de Dumnezeu, încât Domnul a hotărât să nu îngăduie ca moartea să întrerupă această relație, ci l-a luat la cer.⁶ Dar credința patriarhului nu era una de consimțire intelectuală, ci de relație și de loialitate supremă.

Avraam

Avraam urmasa ani de zile călăuzirea lui Dumnezeu. El își părăsise viața urbană și sofisticată din Ur, din Haldeea, se oprise pentru un timp în Haran, apoi începuse să locuiască în corturi, ducând o existență nomadă, de păstor, în condiții aspre, într-o țară străină, în care nu era decât un străin tolerat (Geneza 11:31,32; 12:1-9). În tot acest timp, Domnul îi promisese un fiu, din care

avea să se formeze, mai târziu, o mare națiune. Dar Avraam și soția lui au îmbătrânit fără să aibă niciun copil. De câteva ori, patriarhul a încercat să-L ajute pe Dumnezeu să-Și împlinească promisiunea, dar Domnul a continuat să-i spună că El Însuși avea să-i dea un fiu. Și i-a dat.

Acum, fiul lui Avraam ajunsese la maturitate, după cum considerau oamenii în lumea antică. În curând, Isaac avea să se căsătorească și să aibă, la rândul său, copii. Avraam putea să vadă începutul acelei mari națiuni pe care Domnul jurase că o vor forma urmașii lui. Atunci, Dumnezeu a ruinat totul. Distrus, Avraam asculta îngrozit cum Domnul îi cerea să-și sacrifice fiul, acel fiu cu totul deosebit.

Patriarhul auzise vocea lui Dumnezeu de prea multe ori, ca să confunde chemarea divină cu o simplă halucinație. Probabil că Avraam a luptat mult în sufletul lui ca să accepte porunca lui Dumnezeu de a-și aduce fiul ca jertfă. Aceasta avea să distrugă tot ceea ce făgăduise Dumnezeu și, mai grav decât atât, pune sub semnul întrebării tot ceea ce Avraam ajunsese să înțeleagă despre caracterul divin. Dar, „pe baza experienței lui bogate cu Dumnezeu”, el „a acceptat ceea ce nu putea înțelege”.⁷

Conform celor afirmate în Evrei 11:19, patriarhul avea convingerea că Dumnezeu i-l va reda

cumva pe Isaac, poate prin înviere. De fapt, autorul Epistolei consideră că intervenția lui Dumnezeu de a opri sacrificiul a fost o prefigurare a capacității lui Dumnezeu de a învia morții.⁸ Avraam a avut credință deoarece anii de relație cu Dumnezeu îl învățaseră că putea să aibă încredere că El va rezolva lucrurile. Dumnezeu deja Își respectase promisiunea că îi va da un fiu și demonstrase în repetate rânduri că era demn de încredere. Lui Avraam îi luase mult timp ca să înțeleagă acest lucru. Dar, în cele din urmă, ajunsese să aibă credință, să Îi rămână loial lui Dumnezeu indiferent de situație.

Acum, el trebuia să pună acea credință în acțiune ducându-l pe Isaac pe muntele Moria. Domnul îl adusese la existență pe fiul făgăduinței. Dacă acum El îl cerea pe Isaac înapoi, însemna că avea să Își îndeplinească făgăduința divină într-un alt mod. Probabil că Avraam nu a înțeles niciodată pe deplin implicațiile răspunsului său dat lui Isaac: „Fiule... Dumnezeu Însuși va purta grijă de mielul pentru arderea-de-tot” (Geneza 22:8). Dar el știa că Dumnezeu era demn de încredere, și acesta este lucrul cel mai important pe care orice urmaș al lui Dumnezeu trebuie să-l învețe. Este esența adevăratei credințe.

Rahav

Genealogia Domnului Hristos prezentată în Matei menționează patru femei, o practică neobișnuită atât în Biblie, cât și în lumea antică, în care originea era trasată în special pe linia masculină. Și mai mult ne surprinde cine sunt aceste femei: Tamar (Matei 1:3), o femeie canaanită care, prin înșelăciune, l-a determinat pe socrul ei să aibă o relație sexuală cu ea; Rahav (v. 5), o prostituată canaanită; Rut (v. 5), o femeie moabită; și Bat-Șeba (v. 6), care a avut o relație adulteră cu David (să observăm că Matei nu amintește în mod deliberat acest lucru, identificând-o doar ca fiind soția lui Urie). Nici una dintre ele nu a fost acel gen de persoană pe care ne-am așteptat să o găsim printre strămoșii lui Mesia.

Cu toate acestea, Evrei 11:31 o alege pe Rahav ca exemplu al unei mari credințe. Nu numai că era o prostituată, dar și-a mințit și și-a trădat propriul popor. Cum ar putea să o laude cineva ca pe un model al acelei credințe pe care o așteaptă Dumnezeu? În primul rând, ea credea în Dum-

CELEBRAREA CREDINTEI GERALD WHEELER

**SCRIPTURA
ARATĂ CUM ȘI-AU
TRĂIT VIAȚA DE
CREDINȚĂ CEI
CARE L-AU URMAT
PE DUMNEZEU
CU CREDINCIOȘIE
ȘI SUBLINIAZĂ
CĂ ACEASTĂ
CREDINȚĂ IMPLICĂ
ȘI O RĂSPLATĂ
VIITOARE.**

nezeul evreilor. „Domnul, Dumnezeul vostru, este Dumnezeu sus în ceruri și jos pe pământ”, le-a spus ea celor două iscoade ale evreilor (Iosua 2:11). Ea și-a confirmat credința că Dumnezeul lui Israel le dăduse evreilor țara ei (v. 9, 24) ajutându-le pe iscoade să scape din Ierihon.

Rahav avea mai multă încredere în puterea Dumnezeului lui Avraam, Isaac și Iacov decât aveau chiar mulți dintre israeliți. Mai mult decât atât: ea și-a încredințat propria viață și pe aceea a membrilor familiei ei protecției acestui Dumnezeu străin (v. 12, 13). „Prin credință n-a pierit curva Rahav împreună cu cei răzvrățiți, pentru că găzduise iscoadele cu bunăvoință” (Evrei 11:31). Versetul face aluzie la mai mult decât soarta concetățenilor ei din Ierihon. Același termen, „răzvrățiți”, este folosit de cartea Evrei cu privire la evreii care au pierit în pustie (Evrei 3:16-19). Rahav avea mai multă încredere în Dumnezeu decât propriul Lui popor.

Ea și-a pus viața în pericol atunci când i-a protejat pe cei care veniseră să spioneze. Apoi, faptul că oamenii lui Iosua au putut să o găsească în cetatea distrusă (Iosua 6:22,23) înseamnă că ea agățase la fereastră funia cărămizie (Iosua 2:18). Acest act, în sine, a demonstrat credința ei. După distrugerea Ierihonului, ea a devenit parte integrantă din poporul lui Dumnezeu (Iosua 6:25). Ca în cazul tuturor eroilor spirituali din Evrei 11, credința ei nu era doar o acceptare la nivel mental, ci o încredere pusă în acțiune – o acțiune care a fost riscantă. Cu toate acestea, ea și-a mizat, pe această acțiune, propria existență și pe cea a familiei ei. Credința ei a fost una trăită, practică, nu doar crezută. A fost acea încredere în modul în care Se poartă Dumnezeu cu cei care sunt poporul Său și cu cei care li se alătură acestora.

Făgăduința încă așteaptă

Dacă analizăm numele menționate în Evrei 11, descoperim, pe baza Scripturii, că toți (cu excepția lui Enoh) au avut greșeli și căderi. Cei la care am privit deja au avut defecte. În plus, Ghedeon și-a făcut un obiect numit efod, care a devenit un idol pentru Israel (Judecătorii 8:22-27). Barac s-a luptat cu îndoiala (Judecătorii 4:6-9). Viața lui David a fost una de violență permanentă și de greșeli repetate, iar în ceea ce-l privește pe Samuel, fiii lui l-au făcut de rușine (1 Samuel 8:3). Profeții au avut slăbiciunile lor omenești.

Eroii credinței în Dumnezeu nu au fost niște ființe desăvârșite. Dar atunci când a venit criza, ei și-au dovedit credința încrezându-se în Dumnezeu și punându-și credința în acțiune. Așa cum am arătat deja, acesta este începutul și aceasta este esența adevăratei credințe biblice. Dar credința implică mai mult decât atât.

Unii dintre eroii lui Dumnezeu au avut succes în această viață, eliberând poporul Său de un asupritor sau prezentând un mesaj din partea Sa. Dar nici măcar ei nu

au primit ceea ce Dumnezeu a promis. Alții s-au confruntat cu ceea ce a părut a fi un eșec total (Evrei 11:35-38). Ceea ce Dumnezeu a făgăduit, ei încă așteaptă. El le va da doar în viața viitoare, după înviere. Dar, în ciuda aparentului eșec, ei au continuat să se țină strâns de credința lor că Dumnezeu Își va respecta cuvântul. Și și-au demonstrat această credință prin dispoziția de a face pentru Dumnezeu orice le-a cerut El să facă.

Poate simțim că nu primim nimic în viața aceasta. Nici mulți dintre cei din Evrei 11 nu au primit. Răsplata va veni atunci când Se va întoarce Hristos – dar numai pentru cei care își încep acum viața de încredere, de loialitate și de ascultare.

Evrei 11 începe cu această declarație: „Credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd” (v. 1). Un astfel de concept probabil că i-a șocat pe intelectualii greci din timpurile Noului Testament, deoarece ei priveau credința ca pe „o stare a minții caracteristică celor needucați, care cred ceva din auzite, fără să fie în stare să dea motive precise pentru credința lor”.⁹ Este adevărat, probabil, că acești bărbați evrei și aceste femei evreice nu erau în stare să ofere argumente filozofice pentru a-și apăra încrederea în Dumnezeu, dar din experiență personală și din revelația biblică a ceea ce a făcut El în trecut, ei știau că El avea să-și onoreze promisiunile și în viitor – promisiuni pe care avea să le împlinească având în vedere ceva chiar mai bun (v. 40). Dacă le vom urma exemplul, nu vom avea de ce să ne temem pentru viața noastră de acum și pentru cea viitoare. ■

Gerald Wheeler, fost redactor-șef la Editura Review and Herald

¹ William L. Lane, *Hebrews 9-13*, Word Biblical Commentary (Dallas: Word Books, 1991), vol. 47b, pp. 315, 316.

² *Idem*, p. 328.

³ C. Keener, *IVP Bible Background Commentary: New Testament*, p. 673.

⁴ „Jertfa este o *minhă*, care, în relațiile interumane era un dar de supunere sau de vasalitate, iar ca termen ritual putea descrie fie un dar animal, fie, mult mai adesea, unul cerealier (eg. 1 Samuel 2:17; Leviticul 2:1). ...Noul Testament subliniază implicațiile importante ale faptului că viața lui Cain, spre deosebire de cea a lui Abel, era o contrazicere a jertfei lui (1 Ioan 3:12) și că, în același fel, credința lui Abel a fost decisivă pentru acceptarea jertfei acestuia (Evrei 11:4)” (D. Kidner, *Genesis*, p. 75).

⁵ În timpurile biblice, credința în Dumnezeu conducea, implicit, la necredința în alți zei. În timpul luptei iudaismului cu cultura greacă, iudeii au proclamat: „Noi ne închinăm singurului Dumnezeu care există” (4 Macabei 5:24).

⁶ Pentru dovezi suplimentare cu privire la faptul că Enoh nu a murit, vezi Lane, p. 336. Enoh este cel de-al șaptelea în linia genealogică din Geneza 5. Este interesant că și cea de-a șaptea persoană din lista mesopotamiană a conducătorilor dinaintea de Potop, Utuabzu, s-a înălțat la cer. (J. Walton și V. Matthews, *IVP Bible Background Commentary: Genesis-Deuteronomy*, p. 25).

⁷ W. Lane, p. 360.

⁸ *Idem*, p. 362.

⁹ *Idem*, p. 316.

CU DUMNEZEU ÎN ARMATĂ

Când privesc în urmă și încerc să scanez experiențe și evenimente din viață, inima mi se umple de recunoștință la adresa lui Dumnezeu și spun împreună cu psalmistul: „Binecuvântat să fie Domnul, care zilnic ne poartă povara, Dumnezeu, mântuirea noastră! Dumnezeu este pentru noi Dumnezeul izbăvirilor” (Psalmii 68:19,20).

În toamna anului când împlinisem 19 ani, am primit ordin de încorporare în armată. Pentru un adventist nu era foarte simplu să trecă prin această perioadă tumultuoasă și plină de neprevăzut. Pastorul bisericii unde am crescut mi-a povestit cum a făcut închiisoare pentru că nu a lucrat în Sabat! La ultima vizită pe care ne-a făcut-o s-a rugat pentru mine și mi-a zis: „Dumnezeu să-ți ajute să rămâi credincios!” O mulțime de întrebări au început să mă frământa: Unde mă voi duce și

cum va fi acolo? Voi găsi oameni care să mă înțeleagă? Voi rezista un an și patru luni? Cum mă voi descurca cu mâncarea, dar cu Sabatul? Asupra mea au început să apese poveri pe care nu aveam cum să le port singur. Tata mi-a amintit că Domnul ne spune să aruncăm asupra Lui toate îngrijorările noastre. Am hotărât să aplic acest sfat!

Sub binecuvântarea părinților am plecat de acasă la Arad, la Comisariatul Militar, apoi la Cluj. După miezul nopții, într-o sală mare a unității militare din Florești a apărut comandantul. Înalt, subțire, cu niște fișe în mâini, citea nume după nume. Fiecare se ridica în picioare, comandantul se uita în fișă, privea cu atenție recrutul și apoi fiecare era repartizat la o subunitate. Când a ajuns la numele meu, m-am ridicat cu emoție în picioare și am așteptat să aud ce-mi va spune! În gând îmi ziceam:

**DUMNEZEUL
IZBAVIRILOR
PAVEL
MEMETE**

**CA ȘI PSAL-
MISTUL, ZIC:
„BINECUVÂNTAT
SĂ FIE DOMNUL,
CARE ZILNIC NE
POARTĂ POVARA,
DUMNEZEU, MÂN-
TUIREA NOASTRĂ!
DUMNEZEU ESTE
PENTRU NOI
DUMNEZEUL
IZBAVIRILOR.”**

Doamne, fii cu mine! Deodată l-am auzit rostind cu vocea lui gravă: „Calculator, la Reacție!” Expresia rostită era pentru mine o enigmă.

Zilele următoare enigma avea să fie dezlegată. Eram repartizat la o subunitate de artilerie, urma să fac parte din plutonul de comandă, ca furier, și urma să lucrez un an și patru luni în cancelaria subunității. Providența a condus lucrurile cum numai Dumnezeu știa cel mai bine. Perioada următoare avea să fie împletită cu multe evenimente în care emoția, așteptarea, temerea aveau să mă pună la grele încercări.

Într-una din zile, comandantul bateriei a făcut control la valize. Toți soldații eram aliniați în dormitor, lângă pat, cu valiza deschisă. Când a ajuns în dreptul meu a văzut valiza plină de alimente. S-a uitat la mine. N-a mai continuat controlul. Mi-a ordonat să-l urmez în cancelarie. A avut o discuție lungă cu mine încercând să mă convingă că în perioada armatei trebuie să mâncăm de la cazanul unității, că în tot acest timp va fi imposibil să trăiesc consumând alimente din valiză, că aici ordinele se execută, nu se discută, că s-ar putea să am serioase probleme... S-a oferit chiar să discute cu pastorul meu să-mi dea o „dispensă” de la credință pentru perioada armatei. Într-o altă zi, după dejun, toată subunitatea era la inspecția de dimineață. Comandantul a trecut pe lângă fiecare militar. Când a ajuns în dreptul meu, mi-a ordonat să fac trei pași în față, să mă întorc spre colegi și să scot ce am în buzunar. A fost o situație penibilă. Colegii au început să râdă, în timp ce eu scoteam din buzunarele pline doldora, feliile de pâine! Comandantul, supărat, mi-a ordonat să-l aștept în cancelarie. A urmat o altă rundă de discuții. L-am asigurat, cu respect, că voi supraviețui și că nu trebuie să-și facă griji! Și zilele au trecut...

A urmat o altă ocazie. Pe când mergeam într-o aplicație militară, comandantul a oprit mașina în dreptul unui magazin alimentar. M-a chemat și m-a întrebat dacă am bani. S-a oferit să-mi dea

el în caz că nu aveam, ca să mă aprovizionez cu mâncare pentru zilele următoare. Am ajuns vineri la locul unde se desfășura aplicația. Sâmbătă dimineața, fiecare pluton urma să parcurgă un drum lung cu uneltele în mâini, pentru a săpa amplasamentul. Am trecut prin clipe teribile. Eram ciclul I și mă gândeam că voi fi pus în fața unei situații fără ieșire. Nu puteam să-mi imaginez că voi pune mâna pe cazma și lopată să lucrez în Sabat. Mă rugam: „Doamne, dacă Tu îngădui să merg la Batalion disciplinar, nu am ce face, mă duc și acolo!”

Eram adunați în careu când comandantul a zis: „Planton, la mașini soldatul Memete!” Am înmărmurit! Nu mă așteptam ca Dumnezeu să lucreze atât de prompt. Am avut o zi de Sabat liniștită, în care am citit dintr-un Nou Testament și *Calea către Hristos*, ediții de buzunar.

Eram ciclul II. Aproape toți colegii erau plecați la munci agricole în Balta Brăilei. Din bateria noastră au rămas în unitate trei sergenți, pentru școala de gradăți și eu, să port grija problemelor administrative. Comandantul meu era în concediu. A venit dispoziția ca fiecare subunitate să mai trimită la munci încă două persoane. Locțiitorul comandantului a venit la mine și mi-a spus: „Îmi pare rău, trebuie să te trimit și pe tine la cules de porumb!” Acolo se lucra șapte zile din șapte. În seara zilei următoare urma să ne îmbarcăm. Am făcut toate pregătirile. Eram frământat și-mi ziceam: „Doamne, mai am puțin până la eliberare, vrei să merg la pușcărie?” Deja vedeam cum voi fi forțat să lucrez în Sabat și apoi, pentru in-subordonare, să fiu condamnat. Ziua următoare am fost dat pe ordin de zi pe unitate și trebuia să plec în Balta Brăilei. Dimineața, în ziua plecării, fără nicio veste, fără să i se fi terminat concediul, surpriza: comandantul meu a venit la unitate. A venit în cancelarie și m-a întrebat: „Ce probleme au apărut în lipsa mea?” Nu i-am spus noutatea cu privire la mine. A mers la Comandament. A ajuns la Biroul Front și apoi a venit val-vărtej spunându-mi: „Nu mergi la munci, merge sergentul Oancea!” Am rămas înmărmurit. Apoi i-am răspuns: „Dar nu se poate...! Sunt dat pe ordin de zi, am făcut toate pregătirile.” El a continuat: „Eu am nevoie de tine aici. Am făcut deja schimbarea.”

Ce am relatat au fost doar câteva frânturi dintr-o perioadă care mi-a marcat tinerețea și m-a asigurat că Dumnezeu „zilnic ne poartă povara”. Făgăduința Sa am experimentat-o din plin, nu doar în acea vreme, ci în toți anii care au urmat. ■

Pavel Memete, pastor pensionar

**IATĂ CÂTEVA
FRĂNTURI DINTR-O
PERIOADĂ CARE
MI-A MARCAT
TINEREȚEA ȘI
M-A ASIGURAT
CĂ DUMNEZEU
„ZILNIC NE
POARTĂ POVARA”.
FĂGĂDUINȚA SA AM
TRĂIT-O DIN PLIN,
NU DOAR ATUNCI,
CI ÎN TOȚI ANII
CARE AU URMAT.**

O PERSPECTIVĂ RĂSCUMPĂRĂTOARE

Biblia ne oferă îndrumări cu privire la modul în care ar trebui să ne raportăm unii la alții la orice nivel. Readucerea păcătoșilor, indiferent cât de mare este păcatul lor, la o relație mântuitoare cu Hristos este un lucru pe care biserica trebuie să îl facă¹. Acest fapt se reflectă în diferitele aspecte ale învățăturilor lui Hristos, deoarece viața și învățăturile Sale au avut în centru mântuirea. De exemplu, atunci când a fost întrebat de ce se asocia cu cei care erau considerați necinstiți în afaceri (vameșii) și cu proscrisii (păcătoșii) societății, El a răspuns fără echivoc, evidențiind scopul misiunii Sale – și anume, acela de a-i salva pe păcătoși (Luca 5:31,32). Prin urmare, acest lucru definește scopul existenței bisericii: asigurarea unui mediu propice pentru reînnoirea sau îmbunătățirea unei relații cu Hristos prin intermediul comunității. Matei 18 împărtășește câteva etape menite să conducă la un efort semnificativ de răscumpărare a celor căzuți. Elementele acestui proces sugerează cât de valoroase sunt pentru Dumnezeu omenirea și relațiile umane. În lumina acestui fapt, dorința de a satisface cerințele procedurilor și regulilor bisericești referitoare la disciplină nu ar trebui să eclipseze accentul pus de comunitatea de credincioși pe scopul răscumprător al existenței sale.

Precedente biblice

Biblia este plină de exemple de disciplină, fie impusă direct de Dumnezeu, fie impusă de un grup de persoane la porunca lui Dumnezeu. Păcatele fiilor lui Aaron – Nadab și Abihu – au atras mânia instantanee a lui Dumnezeu (Leviticul 10). Ieroboam, fiul lui Nebat, a fost lovit pentru răzvrătirea sa (2 Cronici 13). Păcatele Izabelei (2 Împărați 9) au atras nemulțumirea lui Dumnezeu. Alte cazuri includ neascultarea lui Uza (2 Samuel 6), porunca explicită a lui Dumnezeu de a-i omorî pe falșii profeți (Deuteronomul 13), pângărirea Sabatului (Neemia 13:15-22); adulterul și zoofilia, care atrăgeau pedeapsa cu moartea (Leviticul 20). Samson a fost pedepsit pentru păcatul desfrânării (Judecătorii 16), iar David a fost disciplinat de Dumnezeu (2 Samuel 12:9,10).

Evreii din Noul Testament practicau disciplina, după cum o demonstrează frica părinților or-

bului din Ioan 9, care se temeau că ar putea fi dați afară din sinagogă de către liderii evrei (v. 22). Moartea lui Anania și a soției sale, Safira, care a avut loc ca urmare a neascultării intenționate de principiile stabilite de dăruire (Faptele 5), sugerează, de asemenea, disciplina bisericească. Un alt exemplu din cartea Faptele apostolilor este convocarea lui Ștefan în fața consiliului evreiesc, care, în consecință, a dus la uciderea sa (Faptele 6; 7). Epistolele lui Pavel oferă, de asemenea, unele informații despre disciplina bisericească. Probabil că cel mai clar pasaj este 1 Corinteni 5:1-12, în care Pavel mustră biserica pentru toleranța sa față de un membru care era angajat într-o relație sexuală cu mama sa vitregă. Pavel a dat instrucțiuni clare ca o astfel de persoană să fie îndepărtată dintre ei. Vorbind despre cei care stârnesc controverse în biserică, apostolul Pavel recomandă măsuri disciplinare (Tit 3:10,11; alte pasaje asemănătoare includ 1 Timotei 1:19; 5:19-21; 2 Tesaloniceni 3:14,15; Galateni 6:1; 2 Corinteni 2:6-8).

IUBIREA CA FUNDAMENT

Potrivit lui Matei, există trei pași de urmat în răscumpărarea celor rătăciți. În primul rând, să îi spui celui care a greșit că a greșit (Matei 18:15). Dacă acest efort nu produce rezultatul dorit, atunci este necesară aducerea unuia sau a doi martori (v. 16). Dacă nici acest efort de împăcare nu dă roade, atunci biserica trebuie să fie informată de situație (v. 17). În acest punct, vinovatul își riscă statutul în comunitate, deoarece adoptă poziția unui „perceptor” sau „vameș” dacă nu ascultă sfatul². Unii ar putea crede că acest al treilea pas duce la excomunicare, abandon sau la o altă formă de declasare socială. Cu toate acestea, nu pare să fie cazul, deoarece păcătosul nu ar trebui să fie disprețuit sau neglijat, indiferent de imensitatea fărădelegii³. În schimb, se prezintă o nouă etapă de îngrijire, atenție și curățire din partea bisericii.

Vedem o idee asemănătoare în Evrei 12:4-13, unde măsurile corective reprezintă o combinație între disciplină și dragoste. Iubirea ca fundament,

**ELEMENTELE PRO-
CESULUI SUGEREAZĂ
CÂT DE VALOROASE
SUNT OMENIREA ȘI
RELAȚIILE UMANE
PENTRU DUMNEZEU.**

atunci când se administrează disciplina, este esențială în îndeplinirea scopului ideal al acesteia. Accentuând și mai mult fundamentul disciplinei, Pavel subliniază în mod pertinent faptul că cei care nu sunt disciplinați nu sunt altoiți în mod corespunzător în familia lui Dumnezeu, deoarece manifestarea iubirii lui Dumnezeu pentru copiii Săi se reflectă și în pedeapsa pe care aceștia o experimentează din partea Lui (v. 8). Totuși, este demn de remarcat faptul că Dumnezeu nu dorește să-i supună pe copiii Săi unei stări perpetue de înstrăinare de la părtășia deplină a bisericii, ci mai degrabă să-i stimuleze să experimenteze o stare spirituală mai sănătoasă.

Ideea de clarificare a unei chestiuni în fața mai multor martori (Matei 18:16) amintește de Deuteronomul 19:15: „Un singur martor nu va fi de ajuns împotriva unui om, ca să adeverească vreo nelegiuire sau vreun păcat oarecare; un fapt nu va putea fi întemeiat decât pe mărturia a doi sau trei martori.” Mărturiile martorilor fie îl vor elibera (dezlega) pe acuzat, fie îl vor întemnița (lega). În textul grecesc, Matei 18:18 se traduce prin „va fi legat” și „va fi dezlegat” și transmite ideea că orice decizie pământească este determinată sau condusă de decizia de sus⁴. Implicit, ratificarea deciziei bisericii în ceruri depinde de respectarea de către aceasta a principiilor stabilite în Biblie – dragoste, compasiune și grijă – în cauza tratării celor rătăciți.

Grija postdisciplinară

„Vă mai spun iarăși că, dacă doi dintre voi se învoiesc pe pământ să ceară un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu, care este în ceruri” (v. 19). „Căci, acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor” (v. 20).

Semnificația contextuală a acestei afirmații nu poate fi prea îndepărtată de cei doi martori menționați în versetele precedente (15,16). Astfel, adunarea celor doi are ca scop rezolvarea unei dispute; prin urmare, reconcilierea este anticipată în mare măsură. Sistemul judiciar evreiesc cere ca cei doi martori să fie primii care execută judecata instanței (Deuteronomul 17:7) și/sau să înalțe o „rugăciune de imprecăție în cadrul unei excomunicări evreiești; sau ar putea reprezenta rugăciuni pentru pocăința și iertarea ulterioară a persoanei excomunicate”⁵.

Refuzând sfatul bisericii, cel care a greșit se separă de trupul de credincioși și se coboară la nivelul unui „păgân” sau „vameș” (Matei 18:17). Acest lucru nu implică faptul că cel care a greșit trebuie neglijat, deoarece păgânii și vameșii nu erau excluși din planul de mântuire, așa cum a demonstrat Isus atunci când a fost confruntat în timp ce mânca și se asocia cu păcătoșii și vameșii (Marcu 2:13-17). Natura incluzivă a lucrării de mântuire necesită punerea în funcțiune a tuturor mecanismelor

pentru a asigura un efort de apropiere în vederea recuperării celui care a greșit, așa cum s-ar putea face cu un păgân sau cu vameșii care au nevoie urgentă de un mântuitor. Credincioșii trebuie să fie atenți să nu-i dea celui rătăcit motive să se simtă ca și cum ar fi fost nedreptățit. De asemenea, membrii trebuie să fie precauți ca nu cumva să se facă părtași la păcat, fie prin participarea la răul respectiv, fie prin aprobarea lui prin orice formă de falsă solidaritate ulterioară.

Disciplina bisericească contemporană și Matei 18:15-20

Scripturile prezintă în mod clar pașii care trebuie urmați în procesul de administrare a disciplinei. Principiul cel mai important pentru aplicarea textului din Matei 18:15-20 în biserica contemporană, în ceea ce privește chestiunile legate de măsurile disciplinare, este că disciplina are ca scop răscumpărarea credinciosului rătăcit. Nu este vorba doar de satisfacerea cerințelor politicii bisericii, așa cum sunt prezentate în *Manualul bisericii*, care poate indica faptul că o acțiune este necesară. Glenn Waddell afirmă că „fiecare pas din Matei 18:15-17 [...] trebuie să fie făcut cu scopul și cu dorința de a promova pocăința, împăcarea și readucerea în comunitatea de legământ”⁶.

Poziția asumată de „păgânii” sau „vameșii” nepocăiți plasează biserica într-o stare de responsabilitate mai mare față de asigurarea mântuirii membrului rătăcit,

acționând la fel ca în cazul unui păgân, acesta fiind scopul existenței bisericii. Vorbind în acest sens, Wyman L. Richardson susține că „până la urmă, neamurilor și vameșilor, oamenilor nevrednici, le-a fost oferită speranța Evangheliei în Hristos. Așadar, acum trebuie să-l tratăm pe fratele nostru căzut așa cum un misionar l-ar trata pe cel care nu a auzit Evanghelia. Trebuie să îi explicăm Evanghelia, să îi readucem la cunoștință ce înseamnă să fii creștin și să îl rugăm să se întoarcă”⁷.

Beneficiile disciplinei bisericesti

Acțiunile disciplinare sunt benefice atunci când sunt făcute sub auspiciile Duhului Sfânt. În unele cazuri, membrii îndreptați care au greșit ajung să aprecieze intervenția atunci când înțeleg că aceasta a fost pentru a-i ajuta din punct de vedere spiritual. Disciplinarea le oferă celor care greșesc ocazia de a se ancora mai adânc în credință, deoarece iau mai în serios învățăturile și îndrumările religioase. Mai mult, măsurile disciplinare ajută la descurajarea celorlalți de la a urma exemplul de comportament greșit. Acest lucru ajută la protejarea comunității de credincioși. Așa cum l-a sfătuit Pavel pe Timotei: „Pe cei care păcătuiesc, muștră-i înaintea tuturor, pentru ca și ceilalți să aibă frică” (1 Timotei 5:20).

Disciplina bisericască oferă bisericii posibilitatea de a experimenta o relație mai bună și mai solidă cu Hristos și unii cu alții. „Măturați aluatul cel vechi”, scrie Pavel,

„ca să fiți o plămădeală nouă” (1 Corinteni 5:7). Atunci când disciplina este administrată cu dragoste și în conformitate cu îndrumările stabilite în Scriptură, ea are potențialul de a păstra integritatea spirituală și morală a bisericii. Ellen White subliniază că „răul trebuie atunci să fie făcut să apară așa cum este și trebuie îndepărtat, ca să nu se răspândească tot mai mult”⁸. Mai mult decât atât, disciplina bisericască sporește creșterea spirituală a bisericii și prosperitatea acesteia⁹. Răscumpărarea păcătoșului de sub puterea păcatului și de sub efectul acestuia constituie esența planului de mântuire a omenirii (Coloseni 1:12,13).

Concluzie

Biserica este o cale neprețuită care facilitează mântuirea oamenilor. Acțiunile disciplinare sunt măsuri corective care ar trebui să creeze o atmosferă de răscumpărare pentru cei care greșesc. În același timp, disciplina bisericască ajută la menținerea unui standard înalt de aversiune față de păcat, care are tendința de a aduce ocară cauzei lui Dumnezeu și, în consecință, de a întuneca denumirea bisericii de „lumina lumii”. Fiecare membru al comunității are nobila responsabilitate de a căuta să îi ajute pe cei care greșesc să se întoarcă pe drumul cel bun spre o relație mântuitoare cu Dumnezeu, în calitate de candidați la cer. Este de competența bisericii să pună în aplicare unele mecanisme care să ofere speranță celor rătăciți, precum și mijloacele de a-i ajuta să-și depășească tendințele păcătoase. ■

**RATIFICAREA DE-
CIZIEI BISERICII ÎN
CERURI DEPINDE
DE RESPECTAREA
DE CĂTRE ACEAS-
TA A PRINCIPIILOR
STABILITE ÎN
BIBLIE – DRAGOS-
TE, COMPASIUNE
ȘI GRIJĂ.**

Daniel Gambo Dauda, Ph.D., este lector în cadrul Departamentului de Studii Religioase al Universității Babcock, Nigeria.

¹ Ellen G. White, *Mărturie pentru comunitate*, vol. 7, p. 260.

² Roger E. Dickson, *Dickson's Teachers Bible: International King James Version With Commentary and Encyclopedic Study Guide*, Africa International Mission, Cape Town, South Africa, 2001, p. 1109.

³ *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, ed. Francis D. Nichol, Review and Herald Pub. Assn., Washington, D.C., 1980, vol. 5, p. 448.

⁴ *Ibid.*

⁵ Craig S. Keener, *The IVP Bible Background Commentary: New Testament*, InterVarsity Press, Downers Grove, Ill., 1993, p. 91.

⁶ Glenn G. Waddell, „The Meaning of Matthew 18:17B in Its Historical and Literary Context and Its Application in the Church Today”, teză de masterat, Reformed Theological Seminary, 2014, p. 71.

⁷ Wyman Lewis Richardson, *Walking Together: A Congregational Reflection on Biblical Church Discipline*, Wipe & Stock, Eugene, Oreg., 2007, p. 101.

⁸ E. G. White, p. 263.

⁹ *Ibid.*

21-22
mai

Zilele celor Mici

evs
editura viață și sănătate

www.viatasisanatate.ro

021 323 00 20

SUVERANITATEA LUI DUMNEZEU ÎNTR-O LUME DIVIZATĂ

De ce l-a fost dată toată autoritatea lui Isus după învierea Sa (Matei 28:18, NTR)? Nu o avea înainte?

Voi prezenta pe scurt autoritatea lui Isus în timpul lucrării Sale pământești, problema conflictului cosmic și acordarea divină a întregii autorități lui Isus.

Autoritatea lui Isus

În Matei, misiunea pământească a lui Isus este caracterizată de o manifestare constantă a autorității Sale. El are autoritatea de a învăța (7:29) și chiar de a ierta păcatele (9:6,8), anticipând desăvârșirea lucrării Sale mântuitoare pentru noi. Unii lideri iudei l-au pus la îndoială autoritatea (21:23), dar, spre deosebire de ei, un centurion roman a recunoscut public că Isus avea autoritatea de a-i vindeca pe bolnavi (8:5-13). Isus însuși mărturisește despre autoritatea Sa de a lucra în folosul altora (21:27) și afirmă în mod clar că Tatăl l-a încredințat toate lucrurile – l-a pus sub stăpânire (11:27). Este evident că Isus avea o autoritate dată de Dumnezeu înainte de învierea Sa.

Conflictul și suveranitatea divină

În timpul lucrării Sale pământești, Hristos nu și-a putut manifesta pe deplin suveranitatea universală. O parte a creației respinsese autoritatea lui Dumnezeu, pretinzând independența față de El. Asupra acelei părți a creației, Isus nu avea încă autoritate deplină – capacitatea de a-și folosi puterea pentru a aduce o schimbare radicală. El l-a învățat pe ucenici să se roage: „Vie Împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ” (6:10), dar acest lucru nu era încă valabil. Satana l-a ispitit pe Isus să i se închine și să devină coregentul său peste împărățiile acestei lumi, dar Isus doar l-a muștrat (4:8-10). Conflictul a fost intens, deoarece Satana s-a opus în mod constant lucrării lui Hristos (13:19; 16:23). Demonii au pus la îndoială autoritatea lui Isus de a-i împiedica să-și facă lucrarea, argumentând că El nu avea, cel puțin deocamdată, autoritatea de a-i distruge (8:29; cf. Luca 4:34). Demonii par să fi știut că o schimbare radicală urma să aibă loc în curând.

Restabilirea suveranității divine

Lucrurile s-au schimbat ca urmare a morții sacrificiale a lui Isus. Acum, El putea pune în aplicare planul divin de a judeca întreaga lume, separându-i pe cei drepti de cei răi, de a da fiecăruia răsplata veșnică (25:31-46) și de a-i distruge în cele din urmă, o dată pentru totdeauna, pe Satana și demonii săi (8:29; 25:41). El își poate exercita acum autoritatea de a salva, dar și de a-i condamna și extermina pe cei răi. Nu mai există niciun segment al creației care să fie în afara autorității Sale: „Toată autoritatea Mi-a fost dată în cer și pe pământ” (28:18, NTR).

Prin faptul că și-a dat viața ca răscumpărare pentru mulți (20:28), El a legitimat autoritatea divină de a-i salva pe cei care își pun credința în El (26:28; 25:34). Integritatea caracterului lui Dumnezeu nu mai putea fi pusă la îndoială în salvarea păcătoșilor (cf. Rom. 3:25,26) sau în condamnarea păcătoșilor nepocăiți (Filipeni 2:10,11; Apocalipsa 5:13). Cuvintele de după înviere adresate de Isus ucenicilor conțin patru idei principale (Matei 28:18). În primul rând, Hristos a primit toată autoritatea și, în consecință, nu există nimeni care să îi poată contesta în mod întemeiat calitatea de Domn suveran. În al doilea rând, Hristos este acum coregent cu Dumnezeu, încoronat ca rege în ceruri. El este regele mesianic; Regele regilor. În al treilea rând, El Se prezintă ucenicilor ca mediator între ei și Tatăl. Isus le împărtășește ucenicilor autoritatea primită de la Tatăl atunci când îi cheamă să proclame Evanghelia (Matei 28:19,20). În al patrulea rând, expresia „cer [...] pământ” evidențiază dimensiunea universală a autorității lui Isus. Nu există niciun colț din univers care să nu se afle sub stăpânirea iubitoare a lui Dumnezeu. Această stăpânire se va manifesta în mod universal la a doua venire a lui Hristos. ■

**SUVERAN
PRIN JERTFA
ĂNGEL MANUEL
RODRÍGUEZ**

**NU EXISTĂ NICIUN
COLȚ DIN UNIVERS
CARE SĂ NU SE AFLE
SUB STĂPÂNIREA
IUBITOARE A LUI
DUMNEZEU.**

Ángel Manuel Rodríguez, Th.D., este pensionar după o carieră de pastor, profesor și teolog.

ÎN CURÂND
SPERANȚA TV PREZINTĂ O PRODUȚIE HOPE DISCOVERY
SCRIS ȘI REGIZAT DE ATTILA PELI

ULTIMA AMĂGIRE

TU VEI FI ÎNȘELAT?

SPUNE ȘI ALTORA!
INTRĂ PE [HOPEDISCOVERY.RO](https://www.hopediscovery.ro) ȘI IMPLICĂ-TE

CINE POATE FI MÂNTUIT?

În Sfânta Scriptură, există câteva afirmații radicale care nu au fost pe placul niciunei generații. Interpretarea Bibliei orientată de dorință are ca scop adaptarea afirmațiilor din Scriptură la viața reală, sau la practicile pe care le găsim mai confortabile. La fel este cămila și urechea acului. Dacă o cămilă nu poate trece prin urechea acului, fără îndoială, mântuirea este imposibilă pentru cei bogați. Parabola este atât de izbitoare, încât niciunul dintre sinoptici nu a omis-o. Să aruncăm o privire asupra acestui pasaj, așa cum îl descrie evanghelistul Luca.

„I-au adus și niște copilași, ca să se atingă de ei. Dar ucenicii, când au văzut lucrul acesta, au certat pe aceia care-i aduceau. Isus a chemat la sine pe copilași și a zis: «Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți, căci Împărăția lui Dumnezeu este a unora ca ei. Adevărat vă spun că oricine nu va primi Împărăția lui Dumnezeu ca un copilăș cu niciun chip nu va intra în ea.» Un fruntaș a întrebat pe Isus: «Bunule Învățător, ce trebuie să fac ca să moștenesc viața veșnică?» «Pentru ce Mă numești bun?» i-a răspuns Isus. «Nimeni nu este bun decât Unul singur: Dumnezeu. Știi poruncile: Să nu preacurvești; să nu ucizi; să nu furi, să nu faci o mărturisire mincinoasă, să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta.» «Toate aceste lucruri», I-a zis el, «le-am păzit din tinerețea mea.» Când a auzit Isus aceste vorbe, i-a zis: «Îți mai lipsește un lucru: vinde tot ce ai, împarte la săraci, și vei avea o comoară în ceruri. Apoi, vino și urmează-Mă.» Când a auzit el aceste cuvinte, s-a întristat de tot; căci era foarte bogat. Isus a văzut că s-a întristat de tot, și a zis: «Cât de anevoie vor intra în Împărăția lui Dumnezeu cei ce au avutii! Fiindcă mai lesne este să treacă o cămilă prin urechea acului decât să intre un om bogat în Împărăția lui Dumnezeu.» Cei ce-L ascultau au zis: «Atunci cine poate fi mântuit?» Isus a răspuns: «Ce este cu neputință la oameni este cu putință la Dumnezeu» (Luca 18:15-27).

Încă de la prima lectură, observăm comparația ciudată dintre cămilă și urechea acului, ceea ce este o aluzie cu privire la o realizare imensă. Cititorul Scripturii din secolul al XXI-lea nu se sperie de fapte extreme, ci mai degrabă le admiră. La 27 august 1995, a fost publicată pentru prima oară *Guinness World Records* (Cartea Recordurilor), iar de atunci, anual, mii de oameni încearcă să doboare recordul mondial „de a fi”. Autorii cărții încearcă să înregistreze doar recordurile certificate, dar se pare că întrecerea pare să fie fără sfârșit, deoarece sunt tot

mai multe încercări de a depăși limitele performanței umane.

Performanțele deosebite atrag admirația oamenilor, aduc faimă și notorietate, ceea ce poate crește numărul de urmăritori, sau câștigul financiar. În fiecare an, începând cu anul 1951, este aleasă regina frumuseții, care trebuie să fie cea mai frumoasă și inteligentă femeie din lume. O recunoaștere mai obiectivă este Premiul Nobel, care a fost stabilit în anul 1895 ca o moștenire testamentară și este acordat în fiecare an pentru cea mai importantă descoperire științifică sau operă literară. Realizările sportive sunt medaliat la Jocurile Olimpice. Competițiile sunt iubite de toți oamenii, fie și numai pentru a-i admira pe cei care realizează ceea ce este de neimaginat.

Potrivit Bibliei, cea mai mare realizare este viața veșnică. Există multe lucruri pe care le putem face pentru sănătatea noastră, care ne pot prelungi viața pe pământ cu până la zece ani. Apreciem acest deceniu de viață în plus, deoarece înseamnă că putem fi de folos altora mai mult timp și avem mai puțină nevoie de îngrijire din partea altora. Merită să trăim sănătos, pentru că nu este puțin un deceniu de viață în plus.

Acest pasaj biblic vorbește despre ceva mai mult decât atât, respectiv despre câștigarea vieții veșnice, ca și cum ar fi premiul unei întreceri. În toate cele trei evanghelii, acest subiect implică efort, examinare și performanțe remarcabile, care au ca răsplată viața veșnică.

Înțelegerea vieții veșnice ca fiind o recompensă pentru realizările personale este o boală veche a creștinismului. Ea a fost o provocare chiar și pentru evrei. Pentru o vreme, în Vechiul Testament, punctul de vedere predominant a fost că viața veșnică era pentru poporul ales al lui Dumnezeu. Mai târziu, evreii au învățat că viața veșnică nu este primită de drept, prin filiație, ci necesită anumite realizări individuale. Cu această incertitudine, tânărul bogat a venit înaintea lui Isus, pentru a afla din surse sigure care este maximumul individual al realizărilor necesare ce trebuie adăugate la statutul de ales privilegiat. A venit la Isus pentru a fi sigur, voia viața veșnică, era gata să facă ceva în acest sens, deci, s-a interesat de la cea mai de încredere sursă. Sunt mulți creștini care nu manifestă

**IMPOSIBILUL
POSIBIL
OSZ
FARKAS ERNO**

**„MAI LESNE ESTE
SĂ TREACĂ O CĂMILĂ
PRIN URECHEA ACULUI
DECÂT SĂ INTRE UN OM
BOGAT ÎN ÎMPĂRĂȚIA
LUI DUMNEZEU.”**

nici pe jumătate atât de mult interes pentru destinul lor veșnic.

Întrebarea pusă dezvăluie viziunea teologică din spatele ei: Ce merite trebuie să am pentru a primi de la consiliul ceresc Premiul Nobel numit viață veșnică?

Răspunsul lui Isus certifică modul de gândire din spatele întrebării: Trebuie să obții neprihănirea prin respectarea Legii. Isus are dreptate, pentru că respectarea Legii înseamnă cu adevărat neprihănire. Să remarcăm faptul că Isus menționează doar poruncile din cea de-a doua tablă a Legii, pe care le rezumă porunca „să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”. Prima tablă a Legii prezintă dragostea lui Dumnezeu, despre care vorbim cu ușurință, în timp ce a doua tablă de piatră conține porunci concrete, care nu pot fi mărturisite doar verbal.

Tânărul bogat a răspuns cu mare încredere: „Toate acestea le-am păzit din tinerețea mea.” A avut el oare dreptate? A reușit oare cu adevărat să devină neprihănit prin faptele sale? Răspunsul lui a fost pozitiv. Toate acestea sunt în regulă în viața mea. Isus nu l-a contrazis, ci îi propune un test cu „turnesol”. Turnesolul este o bandă de hârtie care indică o reacție chimică. Dacă ai în fața ta o soluție chimică transparentă, nu-ți poți da seama dacă este acid sau bază, nu îi cunoști pH-ul. Este posibil să spui: mi se pare că este acid, o soluție diluată, deci nu-mi va afecta pielea. Un chimist nu se mulțumește cu atât; dacă vrea să fie sigur, face testul. Dacă banda de hârtie de turnesol devine roșie, soluția este acidă, iar dacă este alcalină, devine albastră. Nuanțele de culoare indică, de asemenea, puterea acidității sau a alcalinității.

Isus spune: Se pare că ai impresia că respecti Legea. Te invit să facem un test de turnesol. Vinde-ți averea și dă-o la săraci. Această poruncă nu se află în Lege, însă ea scoate în evidență ce este în inima ta. Acest test îți va arăta dacă bunurile pe care le ai sunt un mijloc sau un scop în viață, dacă inima ta s-a alipit de ele. Pe cea de-a doua tablă de piatră a Legii se află porunci precum „să nu poftești”. Partea de avere care nu este pentru necesitățile noastre de viață este de fapt a altora, dar este la noi sub formă de „depozit bancar”. Porunca: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”, de pe a doua tablă a Legii, înseamnă să-ți slujești aproapele cu ceea ce Dumnezeu ți-a dat în dar. Este ușor să spui: Cred, Doamne, dar oare ce spune testul de turnesol? Dumnezeu ne învață că modul în care administrăm bunurile materiale reprezintă un test cu turnesol, care ne arată ceea ce avem în inimă. Domnul ne întreabă: Cu câtă ușurință oferi din ceea ce ai și altora? Îi dai înapoi lui Dumnezeu partea Lui? Sau te simți mai confortabil să cheltuiești pentru tine? În acest caz, este timpul să aprofundezi situația ta.

Pentru cei în viața cărora Dumnezeu nu este Dumnezeu, mântuirea este greu de realizat. Cât de greu? Tot atât de greu precum îi este de greu unei cămile să treacă prin urechea acului.

De-a lungul timpului, au existat multe încercări de a explica această analogie, explicații care au încercat să diminueze semnificația ei. Una dintre ipoteze afirmă că masoreții au relatat greșit fraza folosită de Isus. În loc de *kamelos* (cămilă), Isus a folosit cuvântul *kamilos* (frânghie de corabie). O frânghie de vapor este într-adevăr mai subțire decât o cămilă, dar nici aceasta nu intră prin urechea acului.

A altă explicație este cunoscută sub denumirea de „mitul porții”. Se presupune că în Ierusalim a existat o poartă îngustă, numită „urechea acului”, care rămânea deschisă chiar și după ce porțile mari erau închise. Călătorii puteau intra prin ea, dar cămilele nu încăpeau cu poverile lor cu tot. Dacă poverile erau date jos, cămilele puteau trece prin poartă în genunchi. Această ipoteză rezolvă imposibilul. Originea explicației datează din Antichitate. Ea apare pentru prima dată în lucrarea *Catena aurea*, scrisă de Toma de Aquino, care este o colecție de comentarii și glosare ale părinților bisericești latini și greci. Una dintre glosele anonime citată este atribuită Sfântului Anselm de Cantebury, ca explicație a textului din Matei 19:24. Iată explicația: „În Ierusalim, exista o anumită poartă numită Urechea acului, prin care putea trece o singură cămilă, cu genunchii îndoiți și fără povară.” Dacă identificarea autorului acestei glose este corectă, cercetările legate de mitul porții ne duc până în secolele XI-XII d.H. Nu cunoaștem nicio sursă extra-biblică anterioară acestei perioade. Nu există nicio dovadă a existenței unei porți cu acest nume. În schimb, Talmudul vorbește despre acest mit în variantă cu elefant. Citatul apare, de asemenea, și în Coran unde, în conformitate cu Talmudul, este folosit ca sinonim pentru o încercare imposibilă.

Cum ar arăta hotărârile cămilelor luate de Anul Nou? În luna ianuarie, cămilele s-au întâlnit și au hotărât să participe până la sfârșitul anului la un concurs de frumusețe de slăbire. Deocamdată, ambele cocoșe de pe spatele lor sunt încă acoperite de o cantitate însemnată de grăsime, dar vor munci suficient de mult pentru a încăpea prin urechea acului. Cămilele au gândit logic: când organismul dizolvă grăsimile, care este un proces chimic, el produce apă, cunoscută sub numele de apă metabolică. Un kilogram de grăsime poate produce aproape un litru și jumătate de apă, motiv pentru care se descurcă atât de bine în deșert. Cămilele pot supraviețui în căldura sufocantă până la o săptămână fără să bea niciun strop de apă. Este o gândire logică să crezi că drumetriile realizate în deșert vor face ca țesuturile de grăsime din cocoșă să se descompună. Totuși, deciziile cămilelor luate de Anul Nou vor fi zadarnice, deoarece organismul lor nu poate elimina atât de multă grăsime.

Ucenicii au înțeles bine că analogia cu cămila nu este doar pentru cei bogați, deoarece în mintea lor s-a ridicat întrebarea disperată: „Atunci cine poate fi mântuit?”

Mântuirea este o provocare dificilă pentru cei în viața cărorora testul de turnesol dezvăluie că în spatele afirmației „toate acestea le-am păzit din tinerețea mea”, se află dumnezei străini, dorințe, motive ascunse în spatele unor acțiuni aparent perfecte, pe care nu vrem să le înfruntăm.

Răspunsul lui Isus confirmă teama ucenicilor: „Acest lucru este cu neputință pentru om.” Ce anume? Este imposibil să câștigi dreptul la viața veșnică prin fapte; să o meriți, să o rezolvi personal, să transpiri pentru viața veșnică. Este imposibil, deoarece chiar și cele mai albe haine ale noastre sunt murdare în fața fășiei de turnesol a lui Dumnezeu (Isaia 64:6).

Isus nu se oprește aici, ci menționează fraza bine cunoscută din Vechiul Testament: „Ce este cu neputință la om este cu putință la Dumnezeu” (vezi Geneza 18:14; Iov 42:2; Zaharia 8:6).

Există vreo altă cale? Care este calea posibilă ce izvoarăște din imposibil?

Răspunsul se găsește în prima parte a capitolului, pe care nu o asociem de obicei cu relatarea despre tânărul bogat, deși cele două părți ale capitolului sunt unitare. „Isus a chemat la Sine pe copilași și a zis: «Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți; căci Împărăția lui Dumnezeu este a unora ca ei. Adevărat vă spun că oricine nu va primi Împărăția lui Dumnezeu ca un copilaș cu niciun chip nu va intra în ea»” (v. 16-17).

Ce copil s-ar gândi vreodată să spună: „Mamă, vreau mâncare și să-mi asiguri o cameră caldă în casă pentru astăzi, deoarece am muncit și mi-am câștigat dreptul pentru ele! Prin munca mea, mi-am realizat partea din bugetul familiei.” Ce fel de părinte ar fi cel care, înainte de vacanța mare și excursia la mare, le spune copiilor lui preșcolari: „Puteți veni cu noi în excursie doar dacă vă

câștigați banii de excursie, deoarece sunteți foarte costisitori!” Copilului nici nu-i trece prin minte să plătească pentru „serviciile” familiei sale, deoarece are încredere în părinții săi. Acceptă ceea ce i se oferă, trăiește în casa părintească, fără să pună întrebări sau să aibă îndoieli. Este adevărat, există și fii risipitori, care abuzează de bunătatea părinților, dar părintele mereu rămâne părinte, iar când copilul său se întoarce acasă, aleargă înaintea lui să-l întâmpine.

De aceea, Isus a spus: „Adevărat vă spun că oricine nu va primi Împărăția lui Dumnezeu ca un copilaș cu niciun chip nu va intra în ea.” Este cu neputință ca viața veșnică să fie cumpărată, plătită, obținută prin merite personale și ascultare. Acest lucru este cu putință la Dumnezeu, care dă viața în dar copiilor Săi. Copiii nu pun niciodată la îndoială darul primit de la părinți și niciodată nu vor dori să plătească pentru mâncare și cazare. Totuși, copiii lui Dumnezeu, adesea, încearcă acest lucru. Totdeauna ne speriem de interpretarea Evangheliei în contextul adevărului despre copii: Dar cum rămâne cu Legea? Nu este nevoie să ne facem griji în această privință. Fiul risipitor convertit a apreciat harul primit și nu a fugit de acasă a doua oară. Zacheu a trecut și el prin urechea acului atunci când s-a convertit și a spus că va da totul înapoi tuturor celor pe care i-a năpăstuit, cu o dobândă de 400%. Cu adevărat, mântuirea este posibilă. Viața celui care experimentează mântuirea se va transforma, iar o serie de consecințe imediate vor fi vizibile încă de pe acest pământ. Dumnezeu transformă inimile celor care acceptă părtășia cu El, harul și mântuirea din partea Sa. Ceea ce este cu neputință la om este cu putință la Dumnezeu.

Probabil că în această lume care idolatrizează performanța, lucru care are o influență mare și asupra teologiei noastre, trebuie să redescoperim credința înaintașilor noștri, așa cum spune Ellen G. White. Cel care îl acceptă pe Isus Hristos poate spune: „Prin credința în meritele Sale, sunt liber de condamnarea Legii. El mă îmbracă în hainele neprihănirii Sale, care corespund tuturor cerințelor Legii. Eu sunt desăvârșit în Acela care aduce neprihănirea veșnică. El mă înfățișează înaintea lui Dumnezeu în haina Sa fără pată, în care niciun fir nu a fost țesut de vreo mână omenească. Totul este de la Hristos și toată slava, cinstea și onoarea trebuie să-I fie date Mielului lui Dumnezeu, care îndepărtează păcatele lumii.”¹ Nu este aceasta minunea în care cineva trece cămila prin urechea acului? ■

¹ Ellen G. White, *Solii alese*, cartea întâi, Editura Viață și Sănătate, 2021, p. 341.

Dr. Ósz-Farkas Ernő,
profesor la Institutul Teologic Adventist din Pécel, Ungaria

MINCIUNA ALBĂ (II)

O mistificare „cusută cu ață albă”

Chiar dacă dicționarele omit etimologia sintagmei „minciună albă”, este limpede că se are în vedere o asociere cu sensurile de nevinovăție, candoare și chiar puritate morală, aferente celei mai cunoscute dintre culorile neutre. De altfel, dicționarul de argou subliniază intenția de a menaja sentimentele interlocutorului, înclinând balanța în direcția pozitivului. Foarte probabil că autorul sau autorii ei s-ar fi mulțumit chiar și cu nuanța de echidistanță, în raport cu cele două antonime: adevăr și minciună.

La fel de interesant este însă și sensul de vizibilitate evidentă al culorii albe, mai ales pe un fond închis la culoare, ce a constituit fundamentul unei alte expresii: „cusut, ori cusută, cu ață albă”, referitoare la un enunț evident fals sau, în orice caz, neconvingător.

De altfel, dacă vom face o scurtă incursiune în inventarul cugetărilor și maximelor despre minciună, vom constata că atât înțelepciunea populară, cât și gânditorii cunoscuți demolează practic mitul admisibilității minciunii albe.

Astfel, expresia „minciuna are picioare scurte”, ca și proverbul românesc „adevărul iese la iveală ca untdelemnul deasupra apei”, subliniază incapacitatea escamontării *à la longue* a adevărului, indiferent sub ce formă ar fi ea, de a oferi o soluție convingătoare și irecuzabilă de comunicare. Chiar dacă Winston Churchill pune în evidență lentoarea procesului de demistificare, atunci când afirmă că „minciuna ajunge în jumătate de lume înainte ca adevărul să iasă la iveală”.

În schimb, Alexandru Vlahuță sugerează ireversibilitatea acestui proces tocmai prin diferențele de propagare dintre cele două noțiuni antagonice: „adevărul așteaptă; numai minciuna e grăbită”. Arthur Schopenhauer este și mai analitic, punând în evidență mai multe faze ale procesului în cauză: „Orice adevăr trece prin trei etape. Prima dată, e ridiculizat. A doua oară, negat vehement. A treia oară, e acceptat ca fiind de la sine evident”.

Rămânând în registrul temporal, „adevărul este un fruct care nu trebuie cules decât atunci când este complet copt”, spune Voltaire, dar nu știm dacă această cugetare are conotații machiavelice sau se cantonează în linia înțelepciunii solomonice: „Toate își au vremea lor și fiecare lucru de sub ceruri își are ceasul lui” (Eclesiastul 3:1).

E drept că drumul spre adevăr nu este întotdeauna ușor. „Uneori, oamenii nu vor să audă adevărul deoarece nu vor să le fie distruse iluziile”, afirmă Friedrich Nietzsche. Iar versul unei melodii contemporane, devenit și titlu de film, spune – sugerând un antagonism acceptabil – „minte-mă frumos”.

„Omul este cel mai puțin el însuși atunci când vorbește în numele său. Dă-i o mască și îți va spune adevărul” – este soluția propusă de Oscar Wilde. Iar Isabel Allende constată că „cine caută adevărul își asumă riscul de a-l găsi”. De ce? Pentru că, „într-o lume a amăgirii universale, a spune adevărul e un act de curaj”, ne lămurește George Orwell.

„Un om poate face două greșeli fundamentale pe drumul căutării adevărului: să nu meargă până la capăt și să nu înceapă acest drum” – cugetare atribuită lui Buddha.

În pofida acestor dificultăți, virtuțile adevărului sunt însă greu de egalat. Astfel, „dacă spui adevărul, nu mai este necesar să îți aduci aminte ce ai afirmat”, remarcă glumeț și ironic Mark Twain. „Nu te vei găsi niciodată pe tine însuși până nu te confrunți cu adevărul”, este de părere Pearl Bailey.

Concluzia, fie că e rostită pe un ton glumeț, fie că are accente mai grave, este una singură: „Decât să minți bine, mai bine spui adevărul prost” – Tudor Mușatescu. Sau „prefer să deranjez cu adevărul decât să fac pe plac cu lingușiri” – Seneca.

Dar cât de frumoasă sună cugetarea lui Vauvenargues: „adevărul este soarele minților luminate” și ce făgăduință splendidă ne oferă ateul (?) Friederich Nietzsche: „dragostea pentru adevăr își are recompensa în ceruri și nu pe pământ”.

Rahav și pretinsul temei biblic

Paleta argumentației folosită de apologeții minciunii albe nu se sfiește să ofere așa-zise temeuri biblice care să justifice un asemenea comportament. Și una dintre cele mai uzitate ilustrații este referința la canaanita Rahav, o femeie de moravuri ușoare, salvată de la moarte împreună cu familia ei și inclusă în genealogia Mântuitorului pentru că a adăpostit iscoadele trimise de Iosua în cetatea Ierihonului și le-a salvat viața, oferind conducătorilor cetății aflați în căutarea lor o pistă falsă: „Femeia a luat pe cei doi bărbați și i-a ascuns și a zis: «Este adevărat că bărbații aceștia au venit la mine, dar nu știam de unde sunt; și, fiindcă poarta a trebuit să se închidă noaptea, bărbații aceștia au ieșit afară; nu știu unde s-au dus: grăbiți-vă de-i urmăriți și-i veți ajunge»” (Iosua 2:4,5).

Adevărul este că nu găsim nicio referință biblică apreciativă la adresa modalității prin care Rahav a înțeles să-i inducă în eroare pe următorii iscoadelor, ori de natură să justifice procedeul în cauză prin prisma unui „interes superior”, în raport cu preceptele morale uzuale.

În această privință, textul Scripturii este cât se poate de clar: „**Prin credință** (subl. ns) n-a pierit curva Rahav

împreună cu cei răzvrătiți, pentru că găzduise iscoadele cu bunăvoință” (Evrei 11:31). Mai mult, apostolul Iacov enumeră acțiunile concrete pe care se întemeiază aprecierea de care se bucură această femeie: „Tot așa, curva Rahav n-a fost socotită și ea neprihănită prin fapte când a găzduit pe soli și i-a scos afară pe altă cale?” (Iacov 2:25).

Așadar, nu minciuna – fie ea albă sau colorată – reprezintă temeiul prețuirii de care se bucură personajul la care ne referim și nici moralitatea ei îndoielnică.

„Datorită bunății lui Rahav față de ei și a mărturisirii ei de credință în Dumnezeu, spionii i-au promis că ei și familiei ei le va fi cruțată viața când va avea loc atacul asupra Ierihonului.”¹ „Toți aceia care, la fel ca Rahav canaanita și Rut moabita, se întorceau de la idolatrie la închinarea față de adevăratul Dumnezeu aveau să se unească cu poporul Său ales.”² „Cunoașterea lui Iehova, care ajunsese astfel la ea, s-a dovedit a fi salvarea ei.”³

Un studiu biblic referitor la diferitele fațete ale credinței ne arată că Rahav nu a fost salvată datorită neonestității sale, ci în ciuda acestei neonestități. Ea a crezut în Dumnezeu adevărat și a acționat în baza acestei credințe, protejând iscoadele trimise de Iosua. De asemenea, a ascultat de condițiile impuse de acești oameni: a atârnat la fereastră o funie cărămizie, semn care ne trimite cu gândul la sângele cu care au fost stropiți stâlpii ușii caselor israeliților în ziua eliberării lor din Egipt (Exodul 12:21-24). Viața lui Rahav, deși departe de a fi desăvârșită, este un model de credință care ne vorbește despre realitatea iertării și a harului lui Dumnezeu pentru toți cei dornici să pășească înainte prin credință și să lase urmările în seama Sa.

Desigur că minciuna nu era strict necesară pentru a-și realiza scopul de a salva viața iscoadelor israelite. Mai mult, la o analiză contextuală, vom constata faptul că informațiile culese de iscoadele trimise în Ierihon nu au avut nicio relevanță în ceea ce privește cucerirea cetății: „Poporul a scos strigăte și preoții au sunat din trâmbițe. Când a auzit poporul sunetul trâmbiței, a strigat tare, și zidul s-a prăbușit” (Iosua 6:20).

Toate acestea ne conduc la ideea că, în preștiința Sa, Dumnezeu a folosit trimișii lui Iosua pentru a salva viața acestei credincioase și a familiei sale. Asta este o veste bună, dar nu ca să justifice ascunderea adevărului sub mantia unor expresii aparent inofensive. Ci ca să ne încredințeze că, oricât de jos am coborât pe scara imoralității, Dumnezeu ne-a pregătit deja un plan de salvare. Iar cuvintele Mântuitorului sunt valabile și pentru tine, și pentru mine: „Nu te teme, crede numai!” (Marcu 5:36)

Un adevăr parțial sau tănuirea adevărului

În pofida unei spiritualități remarcabile, culminând cu statutul de „părinte al credincioșilor”, patriarhul Avraam n-a fost nici el scutit de slăbiciunile omenești și, fără a profunda motivațiile gestului său, vom constata că ace-

ta cade la proba sincerității, ba chiar recidivează, prezentând-o pe Sara ca fiind sora sa, lucru adevărat doar în parte, pentru că ea era fiica tatălui său, dar nu era și fiica mamei sale.

Și nu are nici măcar scuza spontaneității, câtă vreme el însuși recunoaște că era vorba despre un comportament plănuț cu mult timp înainte:

«Când m-a scos Dumnezeu din casa tatălui meu, am zis Sarei: «Iată hatărul pe care ai să mi-l faci: în toate locurile unde vom merge, spune despre mine că sunt fratele tău»” (Geneza 20:13).

În schimb, constatăm că era un adept al minciunii albe *avant la lettre*, în varianta de a spune doar parțial adevărul pentru a evita întrebările incomode. „El a considerat că nu se făcea vinovat de minciună [...]. Dar ascunderea legăturilor reale dintre ei a fost o minciună. Dumnezeu nu poate aproba nicio deviere de la o strictă integritate.”⁴

Cu vreo mie de ani mai târziu, un episod aparent asemănător îl are ca protagonist pe Samuel, ba mai mult, tănuirea adevărului pare a fi încurajată chiar de divinitate: „Domnul a zis lui Samuel: «Când vei înceta să plângi pe Saul, pentru că l-am lepădat, ca să nu mai domnească peste Israel? Uplete-ți cornul cu untdelemn și du-te; te voi trimite la Isai betleemitul, căci pe unul din fiii lui Mi l-am ales ca împărat.» Samuel a zis: «Cum să mă duc? Saul are să afle și mă va ucide.» Și Domnul a zis: «Să iei cu tine un vițel și să zici: *Vin să aduc o jertfă Domnului.*»” (1 Samuel 16:1,2).

La o analiză mai atentă, apar însă unele deosebiri semnificative între cele două tipuri de comportament. În primul rând, afirmația: *Vin să aduc o jertfă Domnului* este în întregime exactă, în timp ce relatarea lui Avraam are nevoie de completări: *sora mea* vitregă, sau doar după tată. Apoi, Samuel se consultă cu Dumnezeu în privința comportamentului de urmat într-un context evident periculos, iar Avraam preferă să se sfătuiască doar cu soția sa.

Dar elementul cel mai semnificativ care diferențiază atitudinile personajelor în cauză este legat de faptul că nu era de interes public ca actul ungerii lui David să fie cunoscut de îndată. Dacă ne întoarcem la actul similar petrecut cu ceva vreme mai înainte cu Saul, vom constata că și în acest caz s-a procedat cu o maximă discreție. Și asta pentru că ungerea era pentru cel în cauză o declarație a planului lui Dumnezeu pentru viața lui. El a fost invitat, dar nu obligat să accepte chemarea lui Dumnezeu. O astfel de ungere nu-i dădea lui nicio autorizație să inițieze acțiunea de instalare propriu-zisă, în mod public, ca împărat.⁵

Așadar, dacă în ceea ce-l privește pe Samuel se poate vorbi despre discreție în raport cu natura misiunii sale față de persoane pe care pur și simplu nu le privea ceremonia respectivă, tănuirea de către Avraam a relației

INTEGRITATE
ABSOLUTA
DAN
CONSTANTINESCU

complete dintre el și Sara ar fi putut avea consecințe dramatice nu doar asupra soției, ci și pentru cei care au luat de bună afirmația patriarhului „Este sora mea!”, „Dar Domnul a lovit cu mari urgii pe Faraon și casa lui din pricina nevestei lui Avram, Sarai” (Geneza 12:17). „Atunci, Dumnezeu S-a arătat noaptea în vis lui Abimelec și i-a zis: «Iată, ai să mori din pricina femeii pe care ai luat-o, căci este nevasta unui bărbat»” (Geneza 20:3).

Este, de fapt, diferența între minciuna prin omisiune și tănuirea unui adevăr față de cei care nu au nevoie de el. Sau, cum afirmă un cugetător contemporan: „Tot ce spunem trebuie să fie adevărat, dar nu tot ce este adevărat trebuie spus.”

Coordonate biblice

Textele Scripturii oferă o gamă largă de exemple referitoare la practicarea minciunii, primul protagonist fiind însuși Satana: „Atunci șarpele a zis femeii: «Hotărât, că nu veți muri»” (Geneza 3:4). „Voi aveți de tată pe diavolul; și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. El [...] nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii” (Ioan 8:44).

Primul ucigaș, Cain, a fost și primul mincinos dintre pământeni: „Domnul a zis lui Cain: «Unde este fratele tău Abel?» El a răspuns: «Nu știu. Sunt eu păzitorul fratelui meu?»” (Geneza 4:9).

Patriarhii s-au confruntat și ei cu flagelul minciunii. Ne referim desigur la Avraam, cu adevărul său spus pe jumătate (Geneza 20:2), dar și la Isaac, cu minciuna lui moștenită: „Când îi puneau oamenii locului aceuia întrebări cu privire la nevasta lui, el zicea: «Este sora mea.» Căci îi era frică să spună că este nevasta sa, ca să nu-l omoare oamenii locului aceuia, fiindcă Rebeca era frumoasă la chip” (Geneza 26:7).

Rebeca și fiul ei Iacov practică, la rândul lor, minciuna în familie: „Poate că tatăl meu mă va pipăi și voi trece drept mincinos înaintea lui” [...] (Geneza 27:12). Sau au parte de ea în familia extinsă: „A doua zi dimineața, iată că era Lea. Atunci Iacov a zis lui Laban: «Ce mi-ai făcut? Nu ți-am slujit oare pentru Rahela? Pentru ce m-ai înșelat?»” (Geneza 29:25).

Năpasta minciunii i-a afectat pe cei idolatri și vom face referire la promisiunile nerespectate ale lui Faraon (Exodul 8:29), sau la minciunile inspirate de teamă ale gabaoniților: „Iosua i-a chemat și le-a vorbit astfel: «Pentru ce ne-ați înșelat zicând: *Suntem foarte departe de voi, când voi locuiți în mijlocul nostru?*»” (Iosua 9:22).

Dar nici exponenții poporului ales nu au fost scutiți de această vinovăție: „Israel a păcătuit; au călcat legământul Meu pe care li l-am dat, au luat din lucrurile date spre nimicire, le-au furat și au mințit și le-au ascuns printre lucrurile lor” (Iosua 7:11). „Dalila a zis lui Samson: «Vezi, ți-ai bătut joc de mine, mi-ai spus minciuni.

Acum, te rog, arată-mi cu ce trebuie să fii legat»” (Judecătorii 16:10). „Saul i-a zis: «Fii binecuvântat de Domnul! Am păzit Cuvântul Domnului»” (1 Samuel 15:13).

Chiar și printre proroci, minciuna își găsisese sălaș. Avem în vedere atât minciuna binevoitoare: „Și el i-a zis: «Și eu sunt proroc ca tine; și un înger mi-a vorbit din partea Domnului și mi-a zis: „'Adu-l acasă cu tine ca să mănânce pâine și să bea apă'». Îl mințea” (1 Împărați 13:18);

„Și prorocul Ieremia a zis prorocului Hanania: «Ascultă, Hanania! Domnul nu te-a trimis, ci tu însuși poporului o încredere mincinoasă»” (Ieremia 22:15), cât și proliferarea unui „duh de minciună”: „Domnul i-a zis: «Cum?» «Voi ieși», a răspuns el, «și voi fi un duh de minciună în gura tuturor prorocilor lui.» Domnul a zis: «Îl vei amăgi și-ți vei ajunge ținta; ieși și fă așa!»” (1 Împărați 22:22).

Noul Testament pune și el în evidență minciuna lui Petru, izvodită de slăbiciunea omenească: „El s-a lepădat iarăși, cu un jurământ, și a zis: «Nu cunosc pe Omul acesta!»” (Matei 26:72). Dar și minciuna premeditată a lui Anania și Safira: „Petru i-a zis: «Anania, pentru ce ți-a umplut Satana inima ca să minți pe Duhul Sfânt și să ascunzi o parte din prețul moșioarei? [...] Cum de v-ați înțeles între voi să ispițiți pe Duhul Domnului?»” (Faptele 5:3,9).

Ba chiar reia și tema prorocului mincinos: „Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rățaci-re, ca să creadă o minciună” (2 Tesaloniceni 2:11).

Circumstanțele în care au fost rostite aceste plâsmuriri le-ar putea încadra pe multe dintre ele în aria minciunii albe. Asta dacă Biblia ne-ar oferi măcar un temei de toleranță sau de permisivitate. Dar nici vorbă de așa ceva.

Chiar dacă trăim în lumea minciunii, Scriptura ne îndeamnă să ieșim din ea: „Cuvintele alese nu se potrivesc în gura unui nebun; cu cât mai puțin cuvintele mincinoase în gura unui om de viță aleasă!” (Proverbele 17:7). „Vai de cei ce trag după ei nelegiuirea cu funiile minciunii, și păcatul, cu șleururile unei căruțe” (Isaia 5:18). „De aceea, lăsați-vă de minciună: «Fiecare dintre voi să spună aproapelui său adevărul», pentru că suntem mădulare unii altora” (Efeseni 4:25).

Mai mult, îndemnul biblic este că trebuie să renunțăm total la minciună: „De aceea, găsec dreptte toate poruncile Tale și urăsc orice cale a minciunii” (Psalmii 119:128). „Acum Îmi voi vărsa în curând urgia peste tine. Îmi voi potoli mânia peste tine; te voi judeca după faptele tale și te voi pedepsi pentru toate minciunile tale” (Ezechiel 7:8).

Indiferent dacă este albă sau nu. ■

¹ E. G. White, *Fiice ale lui Dumnezeu*, p. 35.

² E. G. White, *Profeți și regi*, p. 19.

³ *Ibidem*, p. 369.

⁴ E. G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 130.

⁵ *Comentarii biblice*, <https://mybible.eu/ro/ISA.16.VDC>.

VIAȚA LUI MOISE

Din bratele mamei în brațele Egiptului... Din colibă în palatul lui faraon...

„Copilul a crescut și ea l-a adus fetei lui Faraon, și el i-a fost fiu. I-a pus numele Moise (Scos), «căci», a zis ea, «l-am scos din ape».” Exodul 2:10

Anii au trecut repede, mult prea repede... Iată a sosit și ziua nedorită a despărțirii micuțului Moise de cei dragi, de adevărata sa familie.

De afară se auzea deja tropotul cailor de la caleașca somptuoasă trimisă de la palatul lui faraon și strigătele poruncitoare ale vizitiului: „La o parte!” pentru a-și croi loc prin mulțimea de curioși. Toată strada, tot cartierul evreiesc s-a pus în mișcare. Toți se întrebau: oare pentru cine vine trăsura lui faraon?

În familia lui Amram și a lui Iochebed sunt momente dureroase de despărțire. Cu siguranță, tatăl mai rostește o ultimă rugăciune printre lacrimi. De fapt toți plâng. O ultimă îmbrățișare, și Moise se desprinde de Maria, sora lui mai mare, de Aaron, fratele său, de Amram, tatăl său, și de Iochebed, mama sa evlavioasă și iubitoare. Curând, micuțul Moise va primi îmbrățișarea mamei adoptive, fiica lui faraon, îmbrățișarea atât de generoasă a Egiptului. Dar mai ales pentru mama Iochebed ziua aceasta seamănă mai degrabă cu o zi de înmormântare. Semăna cu ziua în care și-a așezat copilul în sicriul de papură pe care apoi Maria, sora mai mare a lui Moise, l-a așezat pe apele Nilului, printre trestii. Doar că acum coșulețul nu este din papură, ci este o caleașcă regală, iar apele tulburi ale fluviului Nil sunt înlocuite de curente periculoase ale influenței unei culturi străine, lumești, cu apele ei involburate și tulburi, cu turbioane periculoase care amenință să te înece, vârtejurile amețitoare ale culturii păgâne egiptene, aparent scilpitoare, grandioasă, monumentală.

De fapt, aceste șuvoaie sunt mult mai adânci și mult mai periculoase pentru viața spirituală a fiului ei, decât apele involburate ale Nilului de odinioară. Va rezista oare copilul Moise singur în urma procesului schimbărilor atât de mari, în procesul trecerii atât de bruște de la o sărăcie lucie la o opulență strălucitoare, de la o masă sărăcăcioasă la belșugul de la palat, de la modestie la fast, de la anonim la faimă, dar mai ales de la credința într-un Dumnezeu nevăzut, Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov, la credința politeistă de la palat, o religie cu forme atât de lustruite, cu temple impozante, ticsite cu zeițăi? Iochebed nu-l poate însoți mai departe. Ea și-a înde-

plinit în mod exemplar misiunea de mamă. Ea nu a crescut un fiu pentru fiica lui faraon, nici pentru Egipt, ci un fiu pentru Împărăția lui Dumnezeu. Dincolo de porțile palatului nu-l mai poate însoți pe copilul ei decât doar cu rugăciunile sale. Dar are o convingere fermă: Cel care l-a scos pe Moise din apele Nilului îl va ocroti și îl va scoate teafăr, la timpul său, și din iureșul vieții păgâne de la palat. Și nu s-a înșelat. Moise, viitorul conducător uman al eliberării lui Israel, a fost ascuns pentru o vreme, prin Providența divină, în locul cel mai sigur: chiar în palatul lui faraon. Acolo a fost hrănit cel mai bine, îmbrăcat cel mai bine și păzit cel mai bine chiar de garda palatului.

**ALTERNATIVA
CORECTĂ
EMILIAN
NICULESCU**

Primul cadou: numele Moise

Primul cadou al fiicei lui faraon – din șirul cadourilor care au urmat – a fost un nume egiptean: Moise, purtat ca sufix de mai mulți faraoni cum ar fi Tutmoses, Ramoses. Dar Biblia subliniază o altă semnificație pentru numele de Moise, adică „scos”. Probabil, pentru noua mamă adoptivă, noul nume era menit să-i șteargă amintirea apartenenței ebraice și să-i dea o identitate nouă: egipteană; probabil numele urma să-l lege pe copil de ea, să-l îndatoreze amintindu-i că ei îi datorează salvarea din apele Nilului.

Dar, fără să-și dea seama, numele ales de fiica lui faraon era departe de a-i șterge adevărata apartenență și identitate. Dimpotrivă, avea o semnificație atât de potrivită, valabilă pentru trecutul și pentru viitorul lui Moise. Pentru el a fost un permanent amintitor, un refren al salvării sale miraculoase de către Dumnezeu, de care mama i-a povestit de atâtea ori. Numele l-a conștientizat zilnic că își datorează viața numai lui Dumnezeu. El a fost adevăratul său salvator. În mod interesant, potrivirea acestui nume se adevărește și mai târziu, în marile etape ale vieții sale: a fost scos din apele Nilului, apoi urma să fie scos de sub influența palatului, apoi scos de sub influența firescului atât de caracteristic omului, în urma celor 40 de ani de anonim, anii cât a fost păstor la oi, apoi, împreună cu poporul, Moise a fost scos din Egipt. Iar în final a fost scos chiar și din mormânt, prin învierea de care a avut parte. Cu alte cuvinte, el a primit un nume cu semnificații profetice. Iar la rândul său, acest om eliberat în mod repetat a contribuit la eliberarea unui popor din robie.

Marile tăceri ale lui Moise vorbesc ...

„În vremea aceea, Moise, crescând mare, a ieșit pe la frații săi și a fost martor la muncile lor grele. A văzut pe un egiptean care bătea pe un evreu, unul dintre frații lui.” Exodul 2:11

Așa după cum între versetele 9 și 10 este un spațiu al tăcerii până la vârsta de cca cinci sau șapte ani, la fel și între versetele 10 și 11 apare o tăcere mult mai lungă: de peste 30 de ani și ne întrebăm: de ce? Cartea Faptelor apostolilor 7:23 ne spune că la incidentul descris de la versetul 11, Moise avea 40 de ani. Ceea ce ne uimește este faptul că tocmai anii din această perioadă a vieții unui om sunt în general considerați a fi anii cei mai frumoși. Iar Moise tace. Și totuși, marile tăceri ale lui Moise vorbesc. Dacă în timpul celor câțiva ani ai copilăriei petrecuți în adevăratul său cămin, în prezența adevăratei sale familii, nu-și bocește sărăcia resimțită, acum Moise nu-și poate permite să-și trâmbeze bogăția și faima. Cum să scrie despre hainele sale când frații săi umblau în zdrențe? Cum să vorbească despre mesele copioase de la palat, când bucătarii se întreceau să-i îndeplinească toate gusturile, în timp ce părinții săi nu știu ce să pună pe masă? Cum să descrie desfătările cu care era răsfațat în timpul său liber, știind că ai săi nu sunt lăsați nici să se odihnească? Cum să scrie despre rangurile sale pe care le-a dobândit în urma educației egiptene, știindu-și poporul coborât la treapta cea mai de jos, la o robie umilitoare de cărămidari? Mai bine tace. Cât de mult ar fi vrut să fie în poziția lui Iosif și să-și poată aduce toată familia la palat! Dar nu era posibil.

În acel răstimp, ne spune Biblia, „Moise a învățat toată înțelepciunea egiptenilor și era puternic în cuvinte

și fapte” (Faptele 7:22). Spiritul Profetic menționează că a urcat treptele pregătirii militare până la ceea ce azi se numește gradul de general de armată și a condus cu succes anumite acțiuni militare. Fiica lui faraon, Hatșepsut, intenționa să-l facă coregent, iar apoi moștenitor pleni-potențiar al tronului, ceea ce ar fi însemnat vârful piramidei sociale și politice al țării Egiptului din vremea de glorie a acestei țări. Dar acceptarea propunerii, aparent atât de profitabile și de ademenitoare, însemna implicit și acceptarea religiei păgâne și chiar a supremației în ierarhia religioasă. Faraonii erau considerați semizeii. Și acum apare marea dilemă între două variante: acceptare sau refuz. Poziția era foarte tentantă: ce putere, ce faimă! Iar de pe această poziție putea chiar să schimbe soarta nenorocită a poporului evreu. Dar prețul care trebuia plătit ar fi fost un compromis fatal, trădare față de Dumnezeu Universului. Oare cum urma să decidă Moise? Asemenea șanse sunt unice în viață. Să te afli pe scara socială deja atât de sus și să mai ai de urcat doar câteva trepte, și vei fi în vârful piramidei, mai sus decât toți. De obicei, o asemenea ofertă nu vine de două ori. Oare ce urma să sacrifice Moise: tronul sau convingerile sale religioase? Este uimitor că Moise alege să sacrifice tronul Egiptului. Iată ce scrie apostolul Pavel în Evrei 11:24-26: „Prin credință Moise, când s-a făcut mare, n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon, ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului.

El socotea ocară lui Hristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului, pentru că avea ochii pironiți spre răsplătire.

Redau versurile scrise de Benone Burtescu:

Atâta durere-am aflat în a lumii mărire
Și-n slava-i deșartă atât de adâncă rănire.

Mi-e inima frântă de falsele ei străluciri,
Mi-e dor, mi-este dor de albastre cerești limpeziri
Izvoare divine, pășuni minunate
Eu dau pentru voi și tron, și palate.
Cobor din castelul de ranguri, de fast și onoare,
Coliba dreptății-mi zâmbește frățeste sub soare.
'N-a ei strălucire văd poartă deschisă spre cer
Isus îmi șoptește: să lupt și să cred și să sper...

Abdicarea unor suverani de seamă, asemenea lui Dioclețian sau Carol V, și coborârea la viața privată este nimic în comparație cu sacrificiul făcut de Moise prin puterea credinței, scrie un comentator biblic.

El coboară din preajma unui tron la nivelul unui popor de sclavi cărămidari și îi consideră frați. Anii care au trecut, interesele personale, atmosfera unei culturi elevate și a unei credințe pompoase nu au putut învinge și nici șterge din viața lui Moise simțământul apartenenței și al identității sale spirituale, dimpotrivă au întărit-o. În el se

întărește tot mai mult dorința și conștiința misiunii de a-și elibera confracții. Dar cum?

Când alegi metode omenesti crezând că vei promova planul lui Dumnezeu

Ceea ce urmează ne arată că nu este suficient ca scopurile să fie sfinte, ci și modalitatea de rezolvare să fie conformă principiilor și să se deruleze sub conducerea lui Dumnezeu: „A văzut pe un egiptean care bătea pe un evreu, unul dintre frații lui. S-a uitat în toate părțile și, văzând că nu este nimeni, a omorât pe egiptean și l-a ascuns în nisip. A ieșit și în ziua următoare și iată că doi evrei se certau. A zis celui ce n-avea dreptate: «Pentru ce lovești pe semenul tău?» Și omul acela a răspuns: «Cine te-a pus pe tine mai-mare și judecător peste noi? Nu cumva ai de gând să mă omori și pe mine cum ai omorât pe egipteanul acela?» Moise s-a temut și a zis: «Nu mai încape îndoială că faptul este cunoscut.» Faraon a aflat ce se petrecuse și căuta să-l omoare pe Moise. Dar Moise a fugit dinaintea lui Faraon și a locuit în țara Madian. A șezut lângă o fântână” (Exodul 2:11-15).

Ceea ce remarcăm de la început este că Moise nu își trâmbițează succesele, faima, dar scrie cu mâna lui greșelile, păcatele, semn al sincerității, al modestiei, oferind lecții și modele valoroase pentru posteritate.

Faptul că un egiptean bătea pe un rob evreu anonim, pentru Moise era „fratele lui” și un astfel de tratament l-a intrigat până la maximum. Oarecum, această reacție este laudabilă. Pasivitatea ar fi însemnat slăbiciune, lașitate. Dar ce faci apoi cu revolta produsă de o cauză dreaptă care crește continuu și tinde să explodeze? Și de aici abia începe greșeala. Moise notează că mai întâi s-a uitat în toate părțile să se asigure că nu-l vede nimeni. Cum te comporti atunci când nu te vede nimeni? Mai ales în asemenea momente se vede autenticitatea, atunci se dă pe față adevărata stofă din care este țesut. Există o lege a respectului față de alte persoane. Respectul față de alte persoane depinde de respectul pe care cineva îl are față

de propria persoană. Iar respectul față de propria persoană constă în ceea ce faci când crezi că nu te vede nimeni. Cel care își permite fapte condamnabile atunci când nu este văzut de nimeni nu va respecta nici pe semenii săi, pentru că îi consideră ca fiind și ei fățarnici.

Uciderea egipteanului

Probabil, Moise aplică ceea ce a învățat la academia de război a Egiptului. O lovitură, și egipteanul este mort. Apoi îl îngroapă în nisip. Aparent a reușit ceea ce în drept se numește crimă perfectă: nu sunt martori și nu sunt urme. Totul a reușit și poate merge liniștit mai departe.

A doua zi, Moise rămâne tot în preajma confracțiilor săi evrei și constată că doi conaționali evrei se ceartă între ei. Nici ei nu erau ceea ce se etichetează în limbaj popular „ușă de biserică”. Moise intervine și de această dată, însă doar verbal, pentru a calma conflictul. Dar răspunsul pe care îl primește de la unul dintre ei îl înspăimântă. Își dă seama că litigiul din ziua trecută era cunoscut și curând va ajunge chiar și la cunoștința lui faraon. Iar acum Moise trebuie să evadeze din țara Egiptului. Știe că acest incident va fi folosit ca un atu politic de rivalii săi. În cartea Numeri 32:23, tot Moise urma să scrie o învățătură importantă: „Dar, dacă nu faceți așa, păcătuiți împotriva Domnului și să știți că păcatul vostru vă va ajunge.”

Nimeni nu poate fugi atât de repede, nici nu se poate ascunde atât de bine încât păcatele sale să nu-l ajungă. Chiar dacă a reușit să scape de consecințe în timpul vieții sale, totuși păcatele sale îl vor ajunge în marea zi a judecății divine. Rezolvarea nu constă în ascunderea sau fuga de propriile păcate, ci pocăința. Moise a învățat perfect această lecție.

Așa cum este consemnat în raportul biblic, înainte de a comite uciderea egipteanului, Moise s-a uitat în toate părțile, dar nu s-a uitat în sus. Nu s-a consultat cu Dumnezeu. El mai avea lecții importante de învățat. Tocmai de aceea Dumnezeu l-a mutat în altă școală: păstor la oi. Și școala aceasta durează tot 40 de ani, exact vârsta la care a părăsit Egiptul.

Un comentator biblic a făcut următoarea remarcă cu privire la viața de 120 de ani a lui Moise, cu referire la cele trei segmente de timp egale de câte 40 de ani. În primii 40 de ani, Moise a învățat în școlile Egiptului să fie cineva. Apoi, în școala păstoritului, a învățat timp de 40 de ani că nu este nimic. Iar apoi, în următorii 40 de ani ai călătoriei cu poporul Israel din Egipt în Canaan, se vede ce poate face Dumnezeu dintr-un om care a devenit nimic și permite să fie modelat de El.

Nu numai că metoda eliberării din robie a poporului evreu aplicată de Moise era pripită, dar nici timpul eliberării nu sosise. Trebuiau să mai treacă 40 de ani. ■

Emilian Niculescu, pastor pensionar

IN MEMORIAM BLÉNESSY BÉLA (1934–2024)

Pe data de 3 martie 2024, în curtea bisericii adventiste din Sărmașu, Mureș, s-a adunat o mare mulțime lângă catafalcul pastorului pensionar Blénessy Béla Sr., pentru a-i aduce un ultim omagiu și pentru a-și exprima compasiunea față de familia îndoliată.

Împreună ne-am amintit de pastorul Blénessy Béla, un om pașnic, blând și gata să ajute atunci când era nevoie de sprijin. Viața lui a fost caracterizată de smerenie, generozitate și spirit de abnegație. Scopul vieții sale era să îmbunătățească viața oamenilor și a comunității.

Cel care pentru noi a fost „unchiul Béla” s-a născut pe 16 septembrie 1934, în Gheorgheni, fiind al cincilea copil dintr-o familie de șase copii. Părinții lui erau catolici. Mama lui era membră a „Societății Maria”, al cărui motto era: „Sâmbătă este ziua Mariei, fericit este omul care o păzește.” Aceasta a pus-o pe gânduri, a devenit interesată cu privire la sâmbătă, iar mai târziu a devenit adventistă. Tatăl său, fost membru al comitetului bisericii catolice din localitate, nu a tolerat convertirea soției sale, ci a alungat-o împreună cu copiii ei. Béla avea doar opt ani atunci. A absolvit școala la Gheorgheni. A avut o adolescență plină de greutate și muncă. Sub influența mamei sale, a frecventat biserica adventistă din sat și a fost botezat la 1 iulie 1951 în pârâul Békény, din Gheorgheni, de către pastorul Soó Károly. După aceea, a fost invitat la Seminarul Teologic Adventist, dar din cauza constrângerilor comuniste, l-a absolvit cu mai multe întreruperi.

La 28 mai 1961, s-a căsătorit cu Tóth Éva, din Lemnia. Din căsătoria lor s-au născut doi copii: Béla și Csilla.

În 1962, Conferința Cluj l-a chemat să slujească în pastorație. Amintim câteva dintre comunitățile în care a slujit: Gheorgheni, Vaidacămăraș, Chesău, Șimleul-Silvaniei, Gherla, Sic, Ungurașu, Sînmarghita, Cireșoia, Sărmașu, Silivașu de Câmpie, Sânpetru de Câmpie, Miheșu de Câmpie.

Ca apostol în Câmpia Ardealului, a străbătut drumurile noroioase, pentru a asculta păsurile frățietății din sate și cătune, căutând soluții la problemele lor. Cuvintele lui pline de empatie erau ca o tandră atingere care îmbrățișează sufletul, iar dragostea lui Isus vindeca rănilor. A fost un om practic, implicat activ în renovarea și construcția multor biserici. Și-a deschis ușile cu bunăvoință sinceră și cu o inimă binevoitoare în fața celor care solicitau ajutor sau o vorbă prietenoasă.

Când caut un exemplu concret de predică practică, îmi amintesc că aveam cca 8-10 ani când, într-o vară, fiind în Ținutul Secuiesc, la Lemnia, a predicat în biserică sâmbătă după-amiază. Afară era o vreme mohorâtă,

furtunoasă și fulgerele săgetau cerul, iar unul a lovit grajdul din vecinătate, care s-a aprins cu flăcări violente. În această împrejurare, comunitatea adventistă a întrerupt serviciul divin teoretic și a continuat cu cel practic în curtea vecină. Unchiul Béla, în costum și cămașă albă, a intrat în șanțul de lângă grajd, cu apa până la genunchi, scoțea apa și a organizat stingerea incendiului. Apoi a ajutat la salvarea cailor din grajd, iar mai târziu au îndepărtat țiglele de pe coama acoperișului. A fost o adevărată predică despre dragoste.

Unchiul Béla, în costum și cămașă albă, a intrat în șanțul de lângă grajd, cu apa până la genunchi, scoțea apa și a organizat stingerea incendiului. Apoi a ajutat la salvarea cailor din grajd, iar mai târziu au îndepărtat țiglele de pe coama acoperișului. A fost o adevărată predică despre dragoste.

Chiar și după pensionare, în 1994, a slujit cu dragoste cât i-a permis sănătatea. Ceea ce a considerat ca fiind cel mai frumos în activitatea sa pastorală a exprimat prin cuvintele: „Suntem ca o familie mare care L-am așteptat și Îl așteptăm pe divinul nostru Frate mai mare...”

Din păcate, boala și vârsta au lăsat urme în trupul lui, dar credința, intenția lui de a ajuta, așteptarea împlinirii speranței în revenirea Domnului Hristos au rămas nealterate. La 89 ani de viață, pe data de 26 februarie 2024, inima sa smerită, care a pulsat pentru Hristos, familie și semeni, a încetat să mai bată.

La serviciul de înmormântare, alături de soția, copiii, familia și rudele îndoliate, au participat conducători din Conferințele transilvănene, foști colegi pastori, frați de credință, vecini și cunoscuți, aducând un sincer omagiu celui care pleacă temporar dintre cei vii.

Imnurile cântate, muzica instrumentală și poeziile au făcut ca ocazia să fie solemnă. Mesajul de consolare și speranță a fost rostit de pastorul Ilyés Béla János, pe baza textului biblic din Ieremia 23:4-6. La mormânt, pastorul Tamási Károly a oferit mângâiere celor îndurerăți, amintind speranța învierii.

Rămâne speranța: „Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El” (1 Tes. 4:14).

Serviciul divin de înmormântare poate fi vizionat pe www.youtube.com/@Menedekhely sau aici:

A consemnat **Kis Dániel**, membru al familiei.

DEMONII PUTERII

La scurt timp după ce Domnul Și-a început lucrarea mesianică, a început să aleagă un număr reprezentativ de ucenici, câte unul pentru fiecare trib al lui Israel, care ulterior aveau să devină apostoli. De cele mai multe ori, raportarea la ei se face mai mult în sens devoțional, ca și cum alegerea celor doisprezece a fost un fapt izolat și separat de viața poporului iudeu, fără importanță politică. Dacă lucrurile ar fi stat așa, cum se explică revolta liderilor evrei și persecuțiile îndreptate împotriva lor? Cu ce ar fi deranjat poporul un grup de creștini care-și văd de viața lor și care fac bine oamenilor? Până la urmă de ce a fost Domnul atât de vânat și condamnat la moarte în final? Nu vindecările i-au deranjat, pentru că toți aveau nevoie de ajutor medical. Atunci ce?

Domnul Isus constată că poporul Său nu are lideri, o deficiență care atrage mâhnirea și compasiunea Sa. „Când a văzut gloatele, I S-a făcut milă de ele, pentru că erau necăjite și risipite, ca niște oi care n-au păstor” (Matei 9:36).

Asta nu suna deloc bine pentru liderii de atunci. A spune că o țară nu este guvernată cum trebuie când cele mai multe cheltuieli se duc pe întreținerea aparatului administrativ și politic sună a insultă. În sistem democratic, poate fi trecută la libera exprimare. În regimuri totalitare, fapta poate fi incriminată prin codul penal. Însă chiar și în democrație, o alternativă la guvernare naște tulburare.

De farisei și preoți nu duceau lipsă, ba chiar păreau omniprezenți, făcând tot felul de ritualuri, inclusiv în piețe și pe străzi. Sinedriul era format din partide puternice, cu identitate religioasă și națională foarte clar conturată. În fapt, este o ironie usturătoare la adresa clasei conducătoare de atunci. Așa cum boala unui om poate fi somatică sau psihică, o societate sau o colectivitate poate avea probleme care țin fie de domeniul material sau economic, fie de domeniul spiritual, cultural, filozofic.

Unde nu-i cap, vai de picioare!

În sfera cotidiană, când se spune că o persoană are probleme cu capul, fie este cel mai de compătimit, fie este cel mai denigrat și izolat. Nimeni nu poate trăi fără cap. În ultima vreme se vorbește foarte mult despre neuroștiințe, un domeniu care studiază creierul și care a făcut progrese uriașe în ultimii ani, mai bine de nouăzeci la sută din cunoștințele despre creier fiind descoperite în ultimii zece ani. Dezvoltarea capacității tehnice de scanare a cortexului cerebral a scos în evidență funcții nebănuite anterior.

Mai presus de procesele noastre de gândire se află filozofia, care conține elementele fundamentale ale gândirii omenești și care dau sens vieții noastre. O întreagă literatură sapiențială se ocupă de acest domeniu. Fiecare strat și nivel are rolul său esențial. Însă sfera cea mai înaltă, care cuprinde inclusiv filozofia, este universul credinței:

„Prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd” (Evrei 11:3).

Dacă avem concepții greșite despre viață, oricât de inteligenți am fi, totul se va năru.

Liderii reprezintă pentru biserică sau societate ceea ce cortexul reprezintă pentru corp. Aici este punctul de legătură între om și Dumnezeu și între om și semenul său. Bun sau rău, avem un cap pe care trebuie să-l păstrăm în condiții cât mai bune, pentru că de el depinde întreaga noastră viață.

„Puterea corupe” este o zicere des întâlnită, „iar puterea absolută corupe în mod absolut”. Puterea, ca și alcoolul, are o hibă; cu cât consumi, cu atât vrei mai mult. Ca o drojdie care umflă plămădeala, puterea cuprinde mintea omului și modifică structura psihică. Dar este puterea sursa de corupere și de propagare a răului, așa cum se spune? Dacă zicala aceasta e adevărată, Dumnezeu atotputernic este corupția însăși. Puterea potențează starea morală. Dacă sunt rău, puterea mă face și mai rău, dacă sunt bun, devin mai bun. Așadar, caracterul este cel perfectibil sau coruptibil. Iar aceasta nu ține de granițele bisericii din care facem parte.

Deseori este prezentată corupția din lumea politică și credem că în biserică suntem protejați de un fel de scut anticorupție, care acționează în mod mistic. Însă e de ajuns o singură lectură a Bibliei pentru a ne face o idee care ne poate destabiliza moral, întrucât ea prezintă lupta pentru putere în poporul evreu, în familiile credincioșilor, între apostoli chiar.

Complexul celui ales

Dintr-un popor de sclavi, evreii devin un popor liber, sub păstorirea lui Moise. Iosua este un lider de tranziție spre un tip de organizare stabilă geografic. De remarcat că Moise și Iosua au fost puși în slujbă de Dumnezeu di-

**ONOAREA
SLUJIRII
MUGUREL
ASAFTELI**

**REFLECTAREA
FIDELĂ A
EVANGHELIEI**

rect și la inițiativa Sa. Apoi a urmat un sir de situații complicate, în care poporul strigă către Domnul pentru ajutor în situații de criză, iar El le răspunde printr-un lider, numit judecător, care aduce eliberare. Perioada aceasta culminează cu Samuel. Apoi se întâmplă ceva foarte asemănător cu perioada modernă. Poporul evreu cere o schimbare a modului de guvernare, să devină monarhie asemenea celorlalte popoare. Poporul are inițiativă politică și cere schimbarea regimului și a formei de guvernare, nu doar un lider nou. Domnul acceptă cererea, dar își rezervă dreptul de a alege El direct un rege. Nu a fost un vot, cu atât mai puțin o campanie electorală.

Să ai certitudinea că ești ales de Dumnezeu înseamnă să ai parte de o binecuvântată experiență. Viitorul poporului pare că este pe mâini sigure. Fizic, Saul este cel mai apt pentru funcție. Moral are cazierul curat. Dacă s-ar fi ales prin vot, tot Saul ar fi câștigat. Mai mult, cum responsabilitatea cerea o calitate carismatică și putere specială, acestea i-au fost date. Însuși Duhul Domnului va veni asupra lui Saul și-i va garanta succesul politic dacă va coopera cu El. „Cum a auzit Saul aceste lucruri, Duhul lui Dumnezeu a venit peste el și s-a mâniat foarte tare” (1 Samuel 11:6).

Dumnezeu i-a oferit lui Saul toată înzestrarea spirituală și fizică pentru a fi un rege pe măsura nevoii poporului Său. După un început promițător, Saul ia niște decizii care arată o schimbare de direcție. Deși este bine intenționat și urmărește binele poporului, încalcă niște legi care trebuiau respectate. Nici stresul, nici bunele intenții nu pot scuza încurcarea rolurilor. Un rege nu are dreptul să ia locul preotului. Un lider trebuie să-și cunoască bine limitele și cadrul în care poate să-și exercite autoritatea. Iar ceea ce dă stabilitate și autoritate fundamentală guvernării este legea morală. Pe acest fundament se emit toate celelalte legi și reguli de funcționare instituțională.

Sindromul bipolar

„Samuel a zis lui Saul: «Ai lucrat ca un nebun și n-ai păzit porunca pe care ți-o dăduse Domnul Dumnezeuul tău»” (1 Samuel 13:13).

Situația politică, în loc să se îndrepte, se deteriorează din ce în ce mai mult, până când distanța dintre rege și Dumnezeu se mărește. „Duhul Domnului S-a depărtat de la Saul; și a fost muncit de un duh rău, care venea de la Domnul” (1 Samuel 16:14). Un sofism japonez încearcă să justifice beția. Orice om are dreptul la un pahar de alcool, conform unei butade general răspândite. Însă după primul pahar, omul devine alt om și astfel mai are dreptul la un pahar și tot așa.

Psihologic, schimbarea bruscă de dispoziție este considerată boală. Saul se avântă într-o bipolaritate spirituală. De la Duhul Domnului la duhul rău e doar un pas. Pentru un lider, puterea este importantă, pentru că nu poate rezista. Când puterea este scopul, nu are importanță ce bază

morală are sau ce duh îți dă puterea. Când puterea este un instrument, atunci un lider este atent și selectiv cu sursa ajutorului și a puterii de care va dispune. Domnul scoate la încălzire un alt rege în urma mai multor fapte și decizii greșite comise de Saul. Oricine crede că este de neînlocuit poate observa că Dumnezeu are resurse umane chiar mai pregătite pentru orice slujbă.

Un sfetnic de încredere

O atenție deosebită ar trebui acordată acestei transformări, pentru că înțelegerea ei ne ajută să evităm greșeli și mai mari. Totuși, duhul cel rău vine de la Domnul, orice ar însemna asta. Toate sunt sub controlul Său. Domnul nu l-a părăsit de tot pe Saul. Tot de la Domnul vine și remediul. David a învățat să cânte în așa fel încât liniștește sufletul și alungă duhul rău. Noul rege este chemat prin darul pe care-l are să se obișnuiască la curtea regală. Pentru o vreme, stabilizează starea regelui în exercițiu. Această capacitate a lui David nu este rezultatul virtuozității sale artistice. Din versetul anterior aflăm că „Duhul Domnului a venit peste David începând din ziua aceea și în cele următoare” (1 Samuel 16:13).

Fiecare om are nevoie de Duhul Domnului, dar liderii sau cei care sunt chemați să îndeplinească o lucrare mai mare au nevoie cu atât mai mult. Domnul va oferi puterea Sa celui care este chemat pentru această lucrare dacă va rămâne sub călăuzirea Lui. Duhul Domnului nu pleacă departe de Saul, ba chiar vrea să rămână în anturajul său și să-l ajute.

Dar în loc să primească ajutorul, Saul îl va alunga pe cel care îl poate ajuta. Omul firesc nu poate suporta prezența cuiva duhovnicesc. Saul încă mai are posibilitatea să corecteze greșelile și să atragă din nou Duhul Domnului asupra sa. Ce consilieri și ce calități au oamenii din anturajul unui conducător? Eliminarea celor care nu spun doar ce vrei să auzi sau să-ți aplaude orice idee personală va avea un deznodământ nefast. Pentru că duhul cel rău devine și mai rău, și situația devine și mai grea. O caracteristică a timpurilor escatologice este că „oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă, ci îi vor gădila urechile să audă lucruri plăcute și își vor da învățători după poftele lor” (2 Timotei 4:3).

Linia roșie a demoniacului

Duhul cel rău schimbă percepția spirituală, afectează voința și ne face să trăim în confuzie și eroare. Dăm vina pe alții pentru eșecurile noastre sau scuzăm deciziile greșite prin tot felul de aberații. Comunicarea devine tot mai neclară, mesajele transmise sunt manipulatorii până se întreprinde conexiunea dintre lideri și cei pe care-i reprezintă.

O conștiință alterată nu va mai percepe minciuna, manipularia sau lăcomia ca păcate grave.

Pentru a identifica riscurile și capcanele puterii întunericului, avem nevoie de lumina și de cunoașterea legii sfinte. „Cartea aceasta a legii să nu se depărteze de gura ta;

cugetă asupra ei zi și noapte, căutând să faci tot ce este scris în ea, căci atunci vei izbândi în toate lucrările tale și atunci vei lucra cu înțelepciune” (Iosua 1:8).

Duhul rău își continuă activitatea și își desăvârșește lucrarea. În final ajunge să practice spiritismul, deși el este cel care făcuse reforma radicală în țară alungând pe oricine avea vreo legătură cu lumea ocultă a tenebrelor. Îngrozit de cele mai sumbre presimțiri, în ajunul luptei cu filistenii, Saul caută informații și putere de la duhul de care nu s-a eliberat niciodată cu adevărat, iar aici este punctul final și fatal al unei neglijențe grave.

În loc să apeleze la David, care a dovedit curaj și talent și care era în preajma sa, îl alege pe Samuel mort. Invidia pur și simplu îl orbește pe rege, așa cum o mangustă reușește să enerveze un șarpe cobra până când îi plesnesc vasele capilare de la nivelul ochilor și șarpele orbește. Nebunia invidiei îi distruge complet mintea lui Saul, iar groaza zilei următoare îl aruncă în cea mai întunecată stare psihică.

Putem da exemple de mulți lideri mondiali care cochetează sau sunt pur și simplu conduși de spirite malefice prin spiritiști sau astrologi, dar ca lucrul acesta să se întâmple cu lideri din biserica Domnului este greu de acceptat.

De exemplu, Richard Nixon urmărea predicțiile astroloagei Jeanne Dixon, Hillary Clinton și mediumul Jane Houston au evocat spiritul fostei prime doamne Eleanor Roosevelt și a lui Mahatma Gandhi la Casa Albă, Boris Elțin își verifica planurile cu o vrăjitoare pe nume Djuna, iar fostul președinte polonez Lech Walesa primea energie spirituală de la un vindecătorul psihic Marian Tyslewicz (*The Apocalypse*, Jonatan Dunkel, pp. 219–220).

Cum poate să alunece în așa hău un lider evreu care începe atât de promițător? De aceea Pavel și Petru insistă să ne rugăm pentru liderii noștri, atât pentru cei din interior, cât și pentru cei care sunt la cârma lumii întregi. Pavel chiar se teme să nu fie lepădat la finalul slujirii sale. Dacă Saul a fost umplut de Duhul Domnului, și noi putem fi. Iar dacă Saul a fost părăsit de El, și noi putem fi lepădați.

Saul nu doar că nu este un caz singular, dar lista regilor, preoților și profeților falși este foarte mare.

Chiar Petru este catalogat de Domnul ca fiind Satana, Ioan și Iacov interpretează tendențios Scriptura sub influența unui duh (rău) necunoscut, iar Iuda se lasă acaparat de duhul rău. Și aici vorbim de cei mai apropiați ucenici ai Domnului. Satana ceruse să-i cearnă cum se cerne grâul. Niciunul nu a scăpat, și niciunul dintre noi nu va fi ferit.

Eroare de interpretare

O fabulă a lui Esop prezintă un măgar care căra în spate un sac cu sare. Din greșeală, cade într-un râu, sarea se dizolvă și se scurge, iar sacul devine foarte ușor, măgarul mergând voios pe cale. În următoarea ocazie, măgarul merge cu un sac în spate și întâlnește din nou un râu. De data asta se aruncă el în râu sperând că sacul va deveni mult mai ușor,

doar că de data asta în sac erau bureți, așa că sacul devine extrem de greu și măgarul se înecă.

Ioan și Iacov cer să fie exterminați samaritenii care nu apreciază lucrarea lor. Ca în fabulă, ucenicii cred că momentul Ilie se poate reproduce identic, dar au parte de o explicație șoc. „Ucenicii Săi, Iacov și Ioan, când au văzut lucrul acesta, au zis: «Doamne, vrei să poruncim să se coboare foc din cer și să-i mistuie, cum a făcut Ilie?» Isus S-a întors spre ei, i-a certat și le-a zis: «Nu știți de ce duh sunteți însuflețiți!» (Luca 9:54-55).

Biblia este inspirată de Dumnezeu, dar poate fi interpretată de Satana.

Acest fapt este un semnal de alarmă atât pentru lideri, cât și pentru membri. Încrederea oarbă în lideri este la fel de greșită ca posedarea demonică. Încrederea reciprocă este esențială, dar nu oarbă. Și demonii cred, dar tot demoni rămân. Fie prin forță sau teroare, fie prin manipulare sau control economic, puterile demonice din umbră au luptat pentru dominație.

Într-o societate coruptă și degradată, biserica ar trebui să fie un model de corectitudine, eficiență, transparență, integritate, competență și comunicare pentru lume, adevărată lumină a lumii care reflectă caracterul sfânt și plin de îndurare al Dumnezeului pe care-L reprezintă. Dar când biserica rămâne în urma standardelor seculare în privința funcționării, managementului sau a competenței, mai ales într-o lume tot mai complicată și mai elevată, nu putem decât să luptăm să alungăm duhul rău care ne dă târcoale. Prin natura ei, biserica este chemată să comunice Evanghelia în toată lumea, iar aceasta nu se poate decât prin Duhul Domnului.

Același Ioan înțelege eroarea și se lasă transformat de Duhul Domnului până când primește revelații în care toată puterea răului este demascată. Apocalipsa 16 vorbește de duhuri demonice care merg țintit la împărații pământului și „care fac semne nemaipomenite” pentru că știu că n-au timp de pierdut.

Un mic test de evaluare

Pentru funcții administrative la orice nivel în biserică este interes, uneori ducând la lupte aprige cu consum financiar și de energii sufletești considerabile. Însă pentru funcții cum ar fi cea de diacon sau de muncitor nu se îngâmădește nimeni. Anunțați în biserică să vină lumea la curățenie sau la săpat în grădina bisericii și aveți șanse să experimentați solitudinea, dar dacă se anunță alegeri sau o adunare administrativă cu ceva excluderi, ponderea se apropie de sută la sută. Anunțați ora de rugăciune sau activitate misionară, și vor veni câțiva, dar dacă anunțați că la aceeași oră, în aceeași loc, fiecare va primi câte o mie de euro măcar, nu va lipsi unul, chiar și cei bolnavi se târăsc să vină. Duhurile ne mișcă în biserică, depinde care din ele. ■

Mugurel Asaftei, secretar, Conferința Moldova

CARACTERUL PARADOXAL AL DUMNEZEULUI BIBLIC

Între sfâșierea de sine și sfâșierea păcătosului

Oricine a citit o singură dată Apocalipsa își amintește că în centrul scenelor ei, chiar „în mijlocul tronului” lui Dumnezeu, apare Mielul cel vrednic de laudele întregului univers. De 35 de ori este menționat Mielul și nu avem nevoie de comentariile experților ca să ne explice despre cine este vorba. Isus este Mielul junghiat al lui Dumnezeu, care poartă păcatele lumii (Ioan 1:29,36; Apocalipsa 5:6).

Dar însângerații Miel al Evangheliei și al Apocalipsei, cu care apostolul iubirii ne-a obișnuit de două milenii, nu este ca toți mieii pământului: are „șapte coarne și șapte ochi, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu, trimise în tot pământul” (Apocalipsa 5:6). Mai mult, Ioan ne anunță de la început că Acesta este Leul din Iuda și că este în stare să Se „mânie” atât de tare, încât întreaga lume să fugă dezorientată dinaintea Lui, preferând orice moarte decât întâlnirea cu El (6:16). Chiar cerul și pământul vor fugi dinaintea Lui când Isus va apărea pe tronul cel alb (20:11), adică pe calul cel alb (19:11), sau pe norul cel alb (14:14). Numai armatele nenumărate ale celor sigilați din tot Israelul lui Dumnezeu, din orice neam, limbă și seminție, nu vor fugi dinaintea Celui ce vine.

Mielul însângerații și Leul care nu se dă înapoi de la a sfâșia sunt două caractere în aceeași persoană, care Îl reflectă perfect pe Dumnezeu. Nu vorbim despre un Dumnezeu care evoluează de la o „dispensație” la alta, sau care ar fi într-un fel la cruce și în alt fel la pedepsă. În Sine Însuși, El este același în timpul pedepsei luate asupra Sa la cruce, precum și la crucea pe care o va lua asupra Sa în ziua pedepsei: un Dumnezeu paradoxal, în care se îmbrățișează harul și dreptatea, dragostea infinită și gelozia mortală, descoperirea și acoperirea.

„Voi fi ca un leu pentru Efraim,
și ca un pui de leu pentru casa lui Iuda;
Eu, Eu Însuși voi sfâșia și voi pleca,
voi lua prada cu Mine și nimeni n-o va scăpa.
Voi pleca, Mă voi întoarce în locuința Mea,
până se vor vedea vinovați și vor căuta Fața Mea.
Când vor fi în necaz, la Mine vor alerga!” (Osea 5:14-15)
„Luați seama dar voi, care uitați pe Dumnezeu,
ca nu cumva să vă sfâșii
și să nu fie nimeni ca să vă scape!” (Psalmii 50:22)

„Sfâșierea lui Uza”

David era obișnuit cu scene crâncene, ca unul care sfâșiasse fiare sălbătice, sau oameni sălbatici. Totuși, când Dumnezeu, în culmea bucuriei sărbătorii, l-a sfâșiat pe

Uza, care se prea obișnuise cu sfințenia chivotului, David s-a „aprins de mânie” (*wayyihar* 2 Samuel 6:8-10; 1 Cronici 13:11) împotriva lui Dumnezeu. Ce ne faci, Doamne? În culmea bucuriei sărbătorii, într-o ceremonie care îți era închinată Ție, să ne lovești atât de crunt, să sacrifici în mod fulgerător un om nevinovat? Dumnezeu nu i-a dat nicio explicație.¹

Treptat, David a înțeles cauza și a cerut preoților să respecte întocmai instrucțiunile date de Dumnezeu prin Moise, care cereau:

1. Nimeni în afară de preoți să nu se apropie de lucrurile sfinte.² Chivotul era simbolul tronului lui Dumnezeu³, de aceea nu era permis nici să fie privit.
2. Slujitorii Domnului trebuiau să se sfințească (1 Cronici 15:12)
3. Manipularea chivotului trebuia să se facă în mod strict după Lege (1 Cronici 15:11,13-14).⁴ Când nevoia cerea să fie mutat, trebuia mai întâi acoperit de către marele-preot (Numeri 4:5-6), apoi trebuia purtat pe umeri de către patru preoți, așa cum erau purtați regii pe palanchin (Cântarea 3:6-7).

Existau deja precedente foarte serioase ale nenorocirii lui Uza. Cu vreo patru veacuri mai înainte, leviții Core, Datan și Abiram, care aspiraseră în mod rebel la o slujbă mai înaltă decât aceea pe care Dumnezeu le-o dăduse și refuzaseră pocăința, devenind sfidători chiar în fața evidenței supranaturale, „se coborâseră de vii în locuința morților”.

Preoții nelegiuți din Șilo, fiii lui Eli, care se dedau la abuzuri sfidătoare (1 Samuel 2:12-17,22; 3:14) și care mai îndrăzniseră apoi să pună mâna pe chivot, să-l scoată la luptă, ca pe un talisman, cum își aduceau păgânii idolii pe front (1 Samuel 4:4), au fost loviți de Dumnezeu: ei au fost uciși, chivotul a fost capturat de păgâni, iar tatăl lor, bunul arhieru Eli, a murit la auzul veștilor rele (1 Samuel 4:5-22).

La întoarcerea chivotului după peripețiile din Filistia, cel puțin 70 de locuitori din cetatea preotească Bet-Șemeș (cf. Iosua 21:16; 1 Cronici 6:57) au murit într-un incident încă neclar, asociat cu chivotul (1 Samuel 6:13-19).⁵ Ellen White arată că locuitorii din Bet-Șemeș s-au bucurat mult, dar mulți au tratat prezența chivotului într-un mod superstițios și lipsit de respect, pe lângă faptul că aveau asupra lor păcate nemărturisite, în ciuda jertfelor pe care le aduseseră. Au lăsat chivotul în câmp, la vedere, pe piatra care slujise drept altar. Biruiți de curiozitate cu privire la sursa puterii supranaturale care se manifesta în legătură cu chivotul, l-au deschis și au căzut morți.

Nu este de mirare că oamenii din Bet-Șemeș au hotărât să scape de o asemenea „pacoste”, și i-au chemat pe cei

din Chiriati-Iearim să vină să-l ia (6:21). Aceștia au venit și l-au dus pe deal, în casa lui Abinadab, care nu era preot, dar poate să fi fost levit⁶ și l-au „sfințit”⁷ pe Eleazar, fiul lui Abinadab, ca să-l păzească (7:1). Astfel, chivotul a rămas în casa aceea cel puțin două generații.⁸ Fusesse acoperit cu perdea? Nu știm toate detaliile. Nu-l privise nimeni? Uza și Ahio erau urmașii lui Abinadab (2 Samuel 6:3)⁹, probabil fii ai lui Eleazar.

Preoții și leviții nu-și făcuseră datoria. Nici David nu se prea gândise la acest aspect, deși nu era datoria lui directă. Uza și Ahio, ca leviți, trebuiau să știe mai bine. Dar de vreme ce chivotul stătuse de vreo două generații în casa de pe deal și nimeni nu pățise nimic, probabil că urmașii lui Abinadab s-au gândit să-l transporte mai comod cu carul, așa cum ajunsese până acolo. Și oare, când puseseră ei chivotul în car, nu-l atinseseră? Îl acoperiseră ei înainte de a-l transporta? Îl acoperiseră cu perdeaua înainte de a-l pune în car? Îl manevraseră cu drugii lui? Adesea, oamenii nu se mai tem de un păcat, pentru că au mai făcut o serie de păcate până acolo, care nu au fost pedepsite.

David era preocupat de cu totul alte gânduri. El făcuse din Ierusalim reședința sa și capitala administrativă a țării, iar acum voia să aducă în Ierusalim și tronul lui Yahvé, adevăratul Rege, pentru ca Ierusalimul să devină capitala religioasă a lumii întregi. Procesiunea era extraordinară, însoțită de muzică și dansuri, după obiceiul sărbătoririi victoriei, când bărbații se întorceau de la război, în frunte cu regele (1 Samuel 18:6-7; 21:11; Psalmii 24:7-10). David se dezbrăcase de hlamida regală și juca înaintea chivotului și în fruntea poporului de rând, împreună cu femeile și fetele țării, pentru a arăta că nu el, ci Altul este adevăratul Rege al lui Israel.

Dar la un moment dat, pe un teren accidentat, boii erau aproape să răstoarne chivotul. Ahio era în față, probabil mâna boii, dar Uza rămăsese să supravegheze chivotul. În momentul pericolului, Uza a întins mâna să sprijine chivotul, gest care părea perfect justificat. În clipa aceea, la atingerea chivotului, Uza a căzut fără suflare, în culmea sărbătorii și a chiotelor. Zeci de mii de oameni s-au oprit, atinși de teroare. David a înțeles că lovitura era pentru toți cei implicați, nu doar pentru Uza, dar era revoltat pe Dumnezeu că îi prefăcuse sărbătoarea în doliu. Ca atunci când, în toiu nunții, moare cineva din familie, sau chiar un mire.

Era clar acum că despre tronul lui Dumnezeu este vorba. Oricine trece cu bună știință peste limitele puse de Dumnezeu se atinge de temelia tronului Lui. Erau mulți vinovați de soarta chivotului, totuși. De ce numai Uza a fost lovit mortal? Trebuia cineva să slujească drept pildă despre ce se poate întâmpla când nu ascuți? Poate! Dar unde mai este harul? Unde mai este simțul proporțiilor? De ce n-a fost sfâșiată mai degrabă mantia marelui-preot și n-au fost trăsните mitrele sobornicești din preajmă? De ce chiar Uza să fie sfâșiat sau trăsnit? Nu ar fi fost suficientă avertizarea printr-un văzător?

Dumnezeu nu a intenționat să ne dea toate explicațiile. De obicei, scopurile acțiunilor Lui sunt mai multe, mai înalte și mai adânci decât calculele noastre. Ellen White ne destăinuie o parte din aceste motive și scopuri divine:

Prin călcarea legii lui Dumnezeu, Uza își pierduse mult din simțul (conștiința) sfințeniei acestei legi. Având asupra lui păcate nemărturisite, și în cunoștință de interdicția divină, se încumetase să atingă simbolul prezenței lui Dumnezeu. Dumnezeu nu poate accepta nicio ascultare parțială, nicio manieră neglijentă de a trata poruncile Lui. Moartea unui om, conducând astfel poporul la pocăință, putea preveni pedepse care să vină asupra a mii de oameni (PP 705).

De aici înțelegem că, în cazul lui Uza, încumetarea de a atinge chivotul nu a fost singura lui problemă. Aceasta a fost doar picătura care a umplut paharul. Uza se jucase cu harul lui Dumnezeu, abuzase de el și, odată cu ultima lui cutezanță, și-a umplut măsura nelegiurii. Pentru cei care rămăneau în viață, avertizarea putea să le fie spre pocăință.

Așadar, Uza călca poruncile din chivot și se obișnuise cu păcatul și cu nepocăința. Cu siguranță, el cunoștea Cele Zece Porunci ale legământului gravat pe cele două table de piatră ascunse în chivot, așa cum învățase din copilărie câte degete are la mâini.

Dumnezeu nu-i doboară de obicei pe toți cei care acum umplu măsura vinii. Unii rămân mai departe în „favoarea” pe care le-o face Dumnezeu demonilor, prelungindu-le viața: pentru a testa credința și ascultarea altora, și pentru a-i pedepsi mai grav și mai dureros, atunci când marea lor vină va fi evidentă în ochii întregului univers. De aceea i-a lovit Dumnezeu doar pe soția lui Lot, doar pe Uza, doar pe câte un profet neascultător și pe alții asemenea, puțini, pentru ca ceilalți să ia aminte și să nu meargă pe aceeași cale.

Stricăciunea minții omeneste iese la iveală tocmai în asemenea situații, când ne luăm libertatea de a-L judeca pe Dumnezeu pentru anumite realități prezente, sau pe care le găsim în Sfânta Scriptură. Anumiți teologi zădărnicesc toată greutatea unei asemenea avertizări solemne, afirmând că personaje biblice care au împărtășit soarta lui Uza vor avea o nouă ocazie de îndreptare după înviere.¹⁰ Da, vor învia, ba încă numărul lor va fi ca nisipul mării (Apocalipsa 20:6-8). Și ce vor face cu acea nouă ocazie? Vor face și mai rău, lăsându-se tot mai amăgiți de heruvimul rebel, până îi vor împărtăși soarta (Apocalipsa 20:9,15; 21:27).

David, îngrozit și amărât de cele întâmplate, supărat și mânios, s-a temut să aducă chivotul la el, în Ierusalim, așa că l-a dus cât mai aproape de locul nenorocirii, în casa lui Obed-Edom (2 Samuel 6:9-12; 1 Cronici 13:13-14) „ghititul”.¹¹ Într-o ședere de numai trei luni a chivotului

**DUMNEZEU ESTE
CU ADEVĂRAT
IUBIRE, DAR ESTE
O IUBIRE SFÂNTĂ.**

în casa acestuia, binecuvântarea lui Dumnezeu a fost evidentă, încât a fost anunțat regele. David, care între timp se pocăise de supărarea lui, a luat din nou măsuri să aducă chivotul în Ierusalim – de data aceasta, după Lege. Astfel se vedea că blestemul legii nu se datorează răutății ei, ci răutății păcatului.

Dar pentru mulți, istoriile înspăimântătoare asociate cu chivotul păreau greu de explicat. Cum se face că aceeași prezență pe unii îi trăsnea, altora le turna plăgi pe corp și le răsturna zeei, altora nu le făcea niciun rău, sau chiar îi binecuvânta?

Fața mântuitoare și fața nimicitoare a crucii

Mulți creștini au crescut cu un stereotip străin de învățăturile Bibliei, și anume că acțiunile drastice ale lui Dumnezeu aparțin vremurilor Vechiului Testament, în timp ce Hristosul Evangheliei ne-ar desena un alt model. Dar Noul Testament este mai sărac în asemenea manifestări drastice ale sfințeniei lui Dumnezeu doar pentru că este mult mai redus, atât ca spațiu literar, cât și cronologic. NT ca mărime este aproape 8% din VT. De asemenea, în timp ce VT acoperă un timp de peste 4.000 de ani, NT acoperă abia un secol, adică 2,5%. O altă cauză a acestei imagini aparente ține de conținutul predicilor, imnologiei și literaturii creștine, care educă imaginația credincioșilor într-o manieră adesea superficială și lipsită de echilibrul existent în text.

O înțelegere selectivă și deformată a Evangheliei lui Pavel tinde să propună creștinului un alt Hristos și un alt har, cu destulă atracție pentru firea pământească. Adevărata Evanghelie însă nu este deloc o veste bună pentru „omul cel vechi”, condamnat la moarte. Ea este veste bună doar pentru sufletul care dorește eliberare de vină, de puterea și de prezența păcatului.

În realitate, Dumnezeul NT nu este cu nimic diferit de Dumnezeul VT. Pedepse drastice avem și în NT, unde Anania și Safira mor subit pentru păcatul ipocriziei și al minciunii blasfematoare (Faptele 5), un Irod este lovit de înger și moare mâncat de viermi (Faptele 12), Elima vrăjitorul este lovit cu orbire la cuvântul lui Pavel (Faptele 13).

În finalul pildelor lui Isus, auditoriul descoperă soarta celor care sunt aruncați în întunericul de afară, și la scrâșnirea dinților, sau la foc, sau tăiați în două, sau aruncați în închisoare etc. Teroriștii crucificați împreună cu Isus nu sunt eliberați fizic, doar unul este eliberat strict spiritual. Epistolele conțin și ele destule anateme și amenințări, nu doar invitații patetice, după care vine Apocalipsa, plină de farmecul ceresc al mântuirii, dar și de spaimele judecății și ale pierzării veșnice.

În mod frecvent apare în Apocalipsa altarul, simbolul crucii, care ne asigură de primirea rugăciunilor. În jurul altarului se agită îngeri care slujesc lui Dumnezeu și candidaților la mântuire. Dar până și altarul arată în sfârșit cealaltă față a crucii: altarul aduce judecăți, strigă după dreptate, după răzbunare (Apocalipsa 8:5; 9:13; 14:18; 16:7).

Ca păcătoși, nu putem găsi speranță în toate imaginile și episoadele din Biblie. Harul își are rolul lui mântuitor, dar întrucât „carnea” este mai perversă decât ne imaginăm, și inima noastră cea „bună” este „nespus de înșelătoare”, avem nevoie adesea să privim adevărul în față și să nu fugim de avertizările lui Dumnezeu, să nu-L judecăm pe Supremul judecător. Dumnezeu este cu adevărat iubire, dar este o iubire sfântă, nu un sentimentalism dulceag și neputincios. ■

Florin Lăiu, profesor de Biblie, pensionar

¹ Traducătorii au încercat să mai îndulcească exprimarea, afirmând că David doar s-a „întristat”, „s-a descurajat”, „a rămas consternat”, „a rămas bulversat”, „nu i-a plăcut”, „s-a iritat”. Dar expresia ebraică este aceeași ca în cazul lui Cain față de Dumnezeu (Gen. 4:5-6), al fiilor lui Iacov față de Sihem (Gen. 34:7); al lui Saul față de David (1 Sam. 20:7), al lui David față de Amnon (2 Sam. 13:21), a lui Iona față de harul lui Dumnezeu (Iona 3:10; 4:9) și a lui Dumnezeu față de Uza (2 Sam. 6:7). Dar expresia poate avea și o nuanță de supărare sau de mâhnire adâncă (1 Sam. 15:11).

² Num. 16:40; 18:2-8; 1 Cr. 15:2.

³ Ps. 97:1-2; Is. 37:16; 1 Cr. 28:11.

⁴ Chivotul nu trebuia purtat în carul cu boi, cum îl trimiseseră filistenii (care nu avuseseră altă cunoștință decât a preoților lor! 1 Sam. 6:7-12), ci trebuia purtat de preoți pe umeri, cu ajutorul drugilor speciali (Ex. 39:35; Num. 7:8-9; 1 Cr. 15:15).

⁵ Textul ebraic, care pare să aibă aici niște alterări foarte vechi, afirmă că ar fi murit 50.070 de oameni din cetate când „au văzut” (*ki ra' u*) chivotul. Vechea traducere *Syriaca* afirmă că oamenii aceia ar fi fost loviți pentru că s-au temut, ceea ce înseamnă că traducătorii ei au citit *ki yar' u*). Dar vechea greacă și multe traduceri faimoase moderne afirmă că „urmașii lui Ieconia (un preot?) nu s-au bucurat împreună cu poporul din Bet-Șemeș când au salutat chivotul Domnului”. În plus, numărul celor care, potrivit textului, ar fi fost loviți de Dumnezeu este mult prea mare pentru o cetate întreagă din Canaan, de aceea, mulți au tradus aici doar 70. Cele 50.000 care rămân ar putea fi 5.000, numărul total al cetățenilor din Bet-Șemeș.

În paranteză o spunem, există probleme cu unele numere din cărțile istorice ale Bibliei. Unele numere par mult prea mari și sunt probabil cauzate de un tip de intervenții scribale pentru care nu avem spațiu aici. (E.g. în 1 Regi 20:29-30 se afirmă că Israel a ucis într-o singură zi 100.000 de pedestri, iar restul de 27.000, care au reușit să se refugieze în cetatea Afec, au murit când a căzut zidul peste ei! Comparați Ezra 2:60 cu Neemia 7:62. Sau: 2 Cr. 13:17 unde, adăugând o singură literă *w*, la presupunerea că ar fi fost pierdută sau îndepărtată, 500.000 oameni devin 1.500!).

⁶ Ellen White afirmă că Abinadab era levit (PP 589) și că Chiriati-Iearim împreună cu Rama erau cele două centre ale așa-numitelor școli profetice stabilite de Samuel (PP 593), ceea ce este posibil, deși niciuna nu se număra printre cetățile date leviților sau preoților – dar erau în apropiere de cetățile levitice Bet-Șemeș și Gabaon.

⁷ E. G. White afirmă că tatăl lui a fost acela care și-a consacrat fiul în slujba aceasta.

⁸ Au trecut mai întâi 20 de ani în casa aceea (1 Sam. 7:2), până la curățirea lui Israel de idolatrie (7:3-12), apoi, cât timp a mai trăit Samuel (decenii!), incluzând domnia lui Saul, care a durat și ea mulți ani (1 Sam. 13:1, cf. 7:15-8:2; 2 Sam. 2:10; 3:1; Faptele 13:21; se crede că ar fi domnit 32 de ani), plus primii 7 ani (cel puțin) ai domniei lui David (2 Sam. 5:5).

⁹ În textul ebraic este plural: *fiii* lui. Să nu uităm că la evrei și la alți semiti, „fii” sunt și nepoții, și strănepoții.

¹⁰ André van Belkum, „Uzzah and the Ark: Was God Unfair?” online article, website *Life, Hope & Truth*, retrieved 3.18.2024.

¹¹ Ghittit însemna originar din Gat (adică filistean convertit, asemenea lui Itai și a altor sute de filistenii și crețani, numiți cheretiti și peletiți, care constituiau gărzile speciale ale lui David) cf. 2 Sam. 15:18-19. Dar în acest caz, este posibil să fie vorba despre un locuitor din Ghitaim, o cetățuie de pe lângă Anatot, Nob, Rama, în vecinătatea Ierusalimului, unde locuiau preoți și leviți. Un levit muzician cu numele rarism de Obed-Edom este menționat în 1 Cr. 15:18,21.

FRUCTE DIN BIBLIE

A. Completați spațiile libere și veți găsi fructe in Biblie!

1. Au ajuns până la valea Eşcol. Acolo au tăiat o ramură de viță cu un _____ și l-au dus câte doi cu ajutorul unei prăjini. Au luat și _____ și _____. (Numeri 13:23)
2. Pe câmp, au dat peste un om egiptean, pe care l-au adus la David. l-au dat să mănânce pâine și să bea apă și i-au mai dat și o legătură de _____ și două legături de _____. (1 Samuel 30:12)
3. Vița aceasta avea trei mlădițe. Când a început să dea lăstari, i s-a deschis floarea, și ciorchinele au făcut _____ coțți.

B. Găsește „fructele” din versetele următoare și subliniază-le!

1. Avram și-a urmat drumul, înaintând mereu spre miazăzi.
2. Să-i poleiești cu aur curat atât partea de sus, cât și pereții lui de jur împrejur și coarnele și să-i faci o cunună de aur de jur împrejur.
3. Zidiți cetăți pentru pruncii voștri și ocoale pentru vitele voastre și faceți ce ați spus cu gura voastră.

C. Asociază denumirea științifică a fructelor cu denumirile lor comune:

1. Rodie	a. <i>Amelanchier lamarckii</i>
2. Smochine	b. <i>Vitis vinifera</i>
3. Pom de stafide	c. <i>Ficus carica</i>
4. Vița-de-vie	d. <i>Punica granatum</i>

Răspunsuri: A) 1. strugure, rodii, smochine; 2. smochine, stafide; 3. struguri; B) 1. mere; 2. pere; 3. Prun; C) 1-d; 2-c; 3-a; 4-b.

CITESC SI
DESCOPAR
ALINA
CHIRILEANU

Alina Chirileanu,
director asistent în cadrul
Departamentului Copii,
Uniunea de Conferințe

2024

Universitatea Adventus
din Cernica

2017

Universitatea Adventus
din Cernica

1997

Institutul Teologic Adventist
din Cernica

1992

Institutul Teologic Adventist
de Grad Universitar

1951

Seminarul Teologic Adventist
București - Labirint

1948

Seminarul Teologic
Stupini

1931

Institutul Biblic
Stupini

1926

Institutul Biblic
Diocossânmartin (Tâmăveni)

1924

Institutul Biblic
Focșani

ORIGINI & PERSPECTIVE

*„Nu avem a ne teme de nimic pentru viitor,
decât de a uita calea pe care ne-a condus Domnul
și învățătura Sa din istoria trecutului nostru.”*

Ellen G. White, *Schițe din viață*, p. 196

VINO LA CENTENARUL UNIVERSITĂȚII ADVENTUS!

31 MAI – 1 IUNIE 2024

Campusul adventist din Cernica

Declarația de misiune

*„Universitatea Adventus urmărește să formeze oameni
care să îmbine excelența spirituală cu cea profesională,
promovând valorile Scripturii în societate.”*

Împună de 100 ani de ani

1924 - 2024

Instruiește mintea, Transmite valori, Afirmă credința!

ONLINE

universitateaadventus

@universitateaadventus

Organizator: UNIVERSITATEA
ADVENTUS

Parteneri: BISERICA
ADVENTISTĂ DE ZIUA A ȘAPTEA
UNIUNEA DE CONFEDERATE

ASOCIAȚIA
PASTORILOR
PENSIONARI ALUMNI UA

Parteneri media:

59664